

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Første Udvidede Afdeling)

14. december 2018^{*i}

»Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik – restriktive foranstaltninger truffet mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme – indefrysning af midler – mulighed for, at en myndighed i et tredjeland kan anses for en kompetent myndighed som omhandlet i fælles holdning 2001/931/FUSP – faktisk grundlag for afgørelser om indefrysning af midler – begrundelsespligt – urigtigt skøn – ret til en effektiv domstolsbeskyttelse – ret til forsvar – ejendomsret«

I sag T-400/10 RENV,

Hamas, Doha (Qatar), ved advokat L. Glock,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved B. Driessen, M. Bishop og A. Sikora-Kaléda, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Den Franske Republik ved D. Colas og F. Fize, som befuldmægtigede,

og af

Europa-Kommissionen først ved F. Castillo de la Torre, M. Konstantinidis og R. Tricot, derefter ved Castillo de la Torre, L. Baumgart og C. Zadra, som befuldmægtigede,

intervenienter,

angående et søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation for det første af Rådets bekendtgørelse til de personer, grupper og enheder, der er opført på den liste, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme (EUT 2010, C 188, s. 13), af Rådets afgørelse 2010/386/FUSP af 12. juli 2010 om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme (EUT 2010, L 178, s. 28), og af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 610/2010 af 12. juli 2010 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning (EU) nr. 1285/2009 (EUT 2010, L 178, s. 1), for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren, for

* Processprog: fransk.

det andet af Rådets afgørelse 2011/70/FUSP af 31. januar 2011 om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme (EUT 2011, L 28, s. 57), og af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 83/2011 af 31. januar 2011 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning nr. 610/2010 (EUT 2011, L 28, s. 14), for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren, for det tredje af Rådets afgørelse 2011/430/FUSP af 18. juli 2011 om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme (EUT 2011, L 188, s. 47), og af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 687/2011 af 18. juli 2011 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning nr. 610/2010 og nr. 83/2011 (EUT 2011, L 188, s. 2), for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren, for det fjerde af Rådets afgørelse 2011/872/FUSP af 22. december 2011 om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, og om ophævelse af afgørelse 2011/430 (EUT 2011, L 343, s. 54) og af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1375/2011 af 22. december 2011 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning nr. 687/2011 (EUT 2011, L 343, s. 10), for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren, for det femte af Rådets afgørelse 2012/333/FUSP af 25. juni 2012 om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, og om ophævelse af afgørelse 2011/872 (EUT 2012, L 165, s. 72) og af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 542/2012 af 25. juni 2012 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning nr. 1375/2011 (EUT 2012, L 165, s. 12), for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren, for det sjette af Rådets afgørelse 2012/765/FUSP af 10. december 2012 om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, og om ophævelse af afgørelse 2012/333 (EUT 2012, L 337, s. 50) og af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1169/2012 af 10. december 2012 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning nr. 542/2012 (EUT 2012, L 337, s. 2), for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren, for det syvende af Rådets afgørelse 2013/395/FUSP af 25. juli 2013 om ajourføring og ændring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, og om ophævelse af afgørelse 2012/765 (EUT 2013, L 201, s. 57) og af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 714/2013 af 25. juli 2013 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning nr. 1169/2012 (EUT 2013, L 201, s. 10), for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren, for det ottende af Rådets afgørelse 2014/72/FUSP af 10. februar 2014 om ajourføring og ændring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, og om ophævelse af afgørelse 2013/395 (EUT 2014, L 40, s. 56) og af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 125/2014 af 10. februar 2014 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning nr. 714/2013 (EUT 2014, L 40, s. 9), for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren, for det niende af Rådets afgørelse 2014/483/FUSP af 22. juli 2014 om ajourføring og ændring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles

holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, og om ophævelse af afgørelse 2014/72 (EUT 2014, L 217, s. 35) og af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 790/2014 af 22. juli 2014 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning nr. 125/2014 (EUT 2014, L 217, s. 1), for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren, og for det tiende af Rådets afgørelse (FUSP) 2017/1426 af 4. august 2017 om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, og om ophævelse af afgørelse (FUSP) 2017/154 (EUT 2017, L 204, s. 95) og af Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2017/1420 af 4. august 2017 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning (EU) 2017/150 (EUT 2017, L 204, s. 3), for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren,

har

RET TEN (Første Udvidede Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, I. Pelikánová, og dommerne V. Valančius, P. Nihoul (refererende dommer), J. Svenningsen og U. Öberg,

justitssekretær: fuldmægtig P. Cullen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 11. juli 2018,

afsagt følgende

Dom

I. Tvistens baggrund og faktiske omstændigheder indtruffet efter indbringelsen af det foreliggende søgsmål

A. De Forenede Nationers Sikkerhedsråds resolution 1373 (2001)

- 1 Den 28. september 2001 vedtog De Forenede Nationers Sikkerhedsråd resolution 1373 (2001), hvori der fastlægges strategier til bekæmpelse af terrorisme med alle midler og navnlig bekæmpelse af finansiering af terrorisme. Resolutionens punkt 1, litra c), bestemmer bl.a., at alle stater straks skal indefryse midler og andre finansielle aktiver eller økonomiske ressourcer tilhørende personer, som begår eller forsøger at begå terrorhandlinger eller fremmer eller medvirker til begåelsen heraf, enheder, der ejes eller kontrolleres af de pågældende personer, samt personer og enheder, der handler på vegne af eller efter instruks fra disse personer og enheder.
- 2 Resolutionen indeholder ikke en liste over personer, som disse restriktive foranstaltninger skal anvendes på.

B. EU-retten

- 3 Da Rådet for Den Europæiske Union fandt, en handling fra Den Europæiske Unions side var nødvendig for at gennemføre resolution 1373 (2001), vedtog det den 27. december 2001 fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme (EFT 2001,

L 344, s. 93). Det fastsættes navnlig i artikel 2 i fælles holdning 2001/931, at pengemidler og andre finansielle aktiver eller økonomiske ressourcer, som tilhører de personer, grupper og enheder, som er opført på listen i bilaget til den fælles holdning, skal indefrysnes.

- 4 Samme dag vedtog Rådet for at gennemføre de i fælles holdning 2001/931 angivne foranstaltninger forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme (EFT 2001, L 344, s. 70) og afgørelse 2001/927/EF om opstilling af den liste, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 (EFT 2001, L 344, s. 83).
- 5 Navnet » Hamas-Izz al-Din al-Qassem (den terroristiske gren af Hamas)« var opført på de lister, som var optaget som bilag til fælles holdning 2001/931 og afgørelse 2001/927. De to retsakter er blevet ajourført regelmæssigt i henhold til artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931 og artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001, idet navnet » Hamas-Izz al-Din al-Qassem (den terroristiske gren af Hamas)« fortsat er opført på listerne.
- 6 Den 12. september 2003 vedtog Rådet fælles holdning 2003/651/FUSP om ajourføring af fælles holdning 2001/931 (EFT 2003, L 229, s. 42) og afgørelse 2003/646/EF om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og om ophævelse af afgørelse 2003/480/EF (EFT 2003, L 229, s. 22). Navnet på den organisation, som er opført på de lister, der er optaget som bilag til disse retsakter, er » Hamas (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem)«.
- 7 Denne organisations navn er fortsat opført på de lister, som er optaget som bilag til senere retsakter.

C. De anfægtede retsakter

1. Retsakter af juli 2010

- 8 Den 12. juli 2010 vedtog Rådet afgørelse 2010/386/FUSP om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, der er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931 (EFT 2010, L 178, s. 28), og gennemførelsesforordning (EU) nr. 610/2010 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og om ophævelse af gennemførelsesforordning (EU) nr. 1285/2009 (EUT 2010, L 178, s. 1) (herefter under ét »retsakterne af juli 2010«).
- 9 Navnet » Hamas (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem)« var opretholdt på de lister, som var optaget som bilag til de nævnte retsakter (herefter »de omtvistede lister af juli 2010«).
- 10 Den 13. juli 2010 offentliggjorde Rådet i *Den Europæiske Unions Tidende* en bekendtgørelse til de personer, grupper og enheder, der er opført på den liste, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 (EFT 2010, C 188, s. 13, herefter »bekendtgørelsen af juli 2010«).
- 11 Ved denne bekendtgørelse underrettede Rådet bl.a. de berørte personer og enheder om, for det første, at det havde fastslået, at begrundelsen for at opføre deres navn på de lister, som var vedtaget i henhold til forordning nr. 2580/2001, fortsat var gyldig, hvorfor det havde besluttet at opretholde deres navn på de omtvistede lister af juli 2010, for det andet, at de kunne anmode de kompetente nationale myndigheder om tilladelse til at anvende de indefrosne midler til at dække visse behov, for det tredje, at de kunne fremsende en anmodning til Rådet om at få dets begrundelse for, at deres navn var opretholdt på listerne, for det fjerde, at de ligeledes til enhver tid kunne fremsende en anmodning til Rådet om, at dets afgørelse om at optage dem på listerne blev taget op til fornyet overvejelse, for det femte, at anmodningerne for at kunne blive behandlet under den følgende revision i henhold til

artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931 skulle fremsendes til Rådet senest to måneder fra datoen for offentliggørelsen af bekendtgørelsen, og for det sjette, at de berørte personer og enheder kunne indbringe søgsmål for Unionens retsinstanser.

- 12 Sagsøgeren reagerede ikke på denne bekendtgørelse.

2. Retsakter af januar 2011

- 13 Ved en bekendtgørelse offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 20. november 2010 gjorde Rådet de personer, grupper og enheder, som var omfattet af gennemførelsesforordning nr. 610/2010, opmærksomme på, at det havde modtaget nye oplysninger af relevans for opførelsen af dem på listerne, og at det havde ændret begrundelsen for forordningen i overensstemmelse hermed. Ifølge bekendtgørelsen kunne der inden to uger fra datoen for offentliggørelsen af denne fremsendes en anmodning til Rådet om at få begrundelsen udleveret.
- 14 Ved skrivelse af 10. december 2010 tilsendte Rådet, som på grund af anlæggelsen af den foreliggende sag den 12. september samme år var i besiddelse af sagsøgerens advokats adresse, advokaten begrundelsen for, at det havde til hensigt at opretholde sagsøgerens navn på listerne vedrørende indefrysning af midler, og underrettede advokaten om, at denne inden for en måned fra datoen for skrivelsen kunne indgive bemærkninger til det vedrørende opretholdelsen og tilsende det relevant dokumentation.
- 15 Sagsøgeren reagerede ikke på den nævnte bekendtgørelse og den nævnte skrivelse.
- 16 Den 31. januar 2011 vedtog Rådet afgørelse 2011/70/FUSP om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931 (EUT 2011, L 28, s. 57), og gennemførelsesforordning (EU) nr. 83/2011 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og om ophævelse af gennemførelsesforordning nr. 610/2010 (EUT 2011, L 28, s. 14) (herefter under ét »retsakterne af januar 2011«). Navnet »Hamam (herunder Hamam-Izz al-Din al-Qassem)« var opretholdt på de lister, som var optaget som bilag til de nævnte retsakter (herefter »de omtvistede lister af januar 2011«).
- 17 Ved skrivelse af 2. februar 2011 tilsendte Rådet sagsøgerens advokat begrundelsen for, at »Hamam (herunder Hamam-Izz al-Din al-Qassem)« var blevet opretholdt på de omtvistede lister af januar 2011.
- 18 Begrundelsen havde følgende indhold:
- 19 For det første sammenfattede Rådet den virksomhed, som »Hamam, herunder Hamam-Izz al-Din al-Qassem« havde udøvet gennem tiden. Ifølge Rådet havde organisationen navnlig i perioden fra 1988 til 2010 foretaget flere angreb på israelske mål, der betegnedes som terrorhandlinger som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i fælles holdning 2001/931.
- 20 For det andet anførte Rådet, at »Hamam-Izz al-Din al-Qassem« i 2001 havde været genstand for to afgørelser truffet af myndighederne i Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland og to afgørelser truffet af myndighederne i Amerikas Forenede Stater.
- 21 Den første af de afgørelser, som myndighederne i Det Forenede Kongerige havde truffet, hidrørte fra Secretary of State for the Home Department (indenrigsministeren, herefter »Home Secretary«). Denne afgørelse blev truffet den 29. marts 2001 i henhold til UK Terrorism Act 2000 (Det Forenede Kongeriges lov om terrorisme af 2000) og indeholdt et forbud mod Hamam-Izz al-Din al-Qassem, der blev anset for at være en organisation, som var involveret i terrorhandlinger (herefter »Home Secretarys afgørelse«). Den anden af de afgørelser, som myndighederne i Det Forenede Kongerige havde truffet, hidrørte fra UK Treasury (finansministeriet). Ved denne afgørelse af 6. december 2001

indefrøs UK Treasury Hamas-Izz al-Din al-Qassemes aktiver og gav anvisninger herom i overensstemmelse med ministeriets beføjelser i henhold til artikel 4 i Terrorism (United Nations Measures) Order 2001 (bekendtgørelse om terrorisme (foranstaltninger truffet af De Forenede Nationer) af 2001). Rådet anførte, at Home Secretarys afgørelse regelmæssigt var blevet taget op til fornyet overvejelse i et nationalt regeringsudvalg, og at den bekendtgørelse, som dannede grundlag for UK Treasurys afgørelse, indeholdt bestemmelser om retslig prøvelse af afgørelsen og om adgang til at indbringe søgsmål mod den.

- 22 De afgørelser, som myndighederne i De Forenede Stater havde truffet, bestod dels i en regeringsafgørelse, hvori Hamas i henhold til section 219 i US Immigration and Nationality Act (De Forenede Staters lov om indvandring og statsborgerskab), som ændret, blev betegnet som en »udenlandsk terrororganisation«, dels en afgørelse, hvori Hamas i henhold til Executive Order nr. 13224 (præsidentielt dekret nr. 13224) blev betegnet som en »enhed, der udtrykkeligt er identificeret som en international terrorenhed« (herefter under ét »de amerikanske afgørelser«). Rådet bemærkede, at førstnævnte betegnelse kunne undergives retslig prøvelse og sidstnævnte betegnelse administrativ og retslig prøvelse i henhold til De Forenede Staters lovgivning.
- 23 Rådet kvalificerede afgørelserne som »afgørelser truffet af en kompetent myndighed« som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931.
- 24 For det tredje konstaterede Rådet, at afgørelserne stadig var gældende, og fastslog, at grundene til, at »Hamas (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem)« var blevet opført på listerne vedrørende indefrysning af midler, stadig var gyldige.
- 25 I skrivelsen af 2. februar 2011 oplyste Rådet for det første, at sagsøgeren til enhver tid kunne fremsende en anmodning til Rådet om, at de omtvistede lister af januar 2011 blev taget op til revision i henhold til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931, for det andet, at anmodningerne for at blive taget i betragtning ved den følgende gennemgang i henhold til artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931 skulle tilsendes Rådet senest to måneder fra datoen for skrivelsen, for det tredje, at sagsøgeren kunne indbringe søgsmål for Unionens retsinstanser, og for det fjerde, at sagsøgeren kunne anmode de kompetente nationale myndigheder om tilladelse til at anvende de indefrosne midler til at dække visse behov.

3. Retsakter af juli 2011

- 26 Den 30. maj 2011 tilsendte Rådet sagsøgerens advokat en skrivelse, hvori det underrettede advokaten om, at det havde modtaget nye oplysninger af relevans for opstillingen af listerne over personer, grupper og enheder, som var genstand for de i forordning 2580/2001 fastsatte foranstaltninger, og at det havde ændret begrundelsen i overensstemmelse hermed. Det fastsatte en frist på tre uger, inden for hvilken sagsøgeren kunne fremsætte sine bemærkninger.
- 27 Sagsøgeren reagerede ikke på denne skrivelse.
- 28 Den 18. juli 2011 vedtog Rådet afgørelse 2011/430/FUSP om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931 (EUT 2011, L 188, s. 47), og gennemførelsesforordning (EU) nr. 687/2011 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og om ophævelse af gennemførelsesforordning nr. 610/2010 og nr. 83/2011 (EUT 2011, L 188, s. 2) (herefter under ét »retsakterne af juli 2011«). Navnet »Hamas (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem)« var opretholdt på de lister, som var optaget som bilag til de nævnte retsakter (herefter »de omtvistede lister af juli 2011«).

- 29 Ved skrivelse af 19. juli 2011 tilsendte Rådet sagsøgerens advokat begrundelsen for, at navnet »Hamas (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem)« var blevet opretholdt på de omtvistede lister af juli 2011, idet det oplyste advokaten om, for det første, at sagsøgeren til enhver tid kunne fremsende en anmodning til Rådet om, at listerne blev taget op til revision i henhold til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931, for det andet, at anmodningerne for at blive taget i betragtning ved den følgende gennemgang i henhold til artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931 skulle tilsendes Rådet senest to måneder fra datoen for skrivelsen, for det tredje, at sagsøgeren kunne indbringe søgsmål for Unionens retsinstanser, og for det fjerde, at sagsøgeren kunne anmode de kompetente nationale myndigheder om tilladelse til at anvende de indefrosne midler til at dække visse behov.
- 30 Begrundelsen var den samme som i retsakterne af januar 2011 med den undtagelse, at henvisningen til UK Treasurys afgørelse var blevet udeladt.
- 31 Sagsøgeren reagerede ikke på denne skrivelse.

4. Retsakter af december 2011

- 32 Den 15. november 2011 tilsendte Rådet sagsøgerens advokat en skrivelse, hvori det underrettede advokaten om, at det havde modtaget nye oplysninger af relevans for opstillingen af listerne over personer, grupper og enheder, som var genstand for de i forordning 2580/2001 fastsatte foranstaltninger, og at det havde ændret begrundelsen i overensstemmelse hermed. Det fastsatte en frist på to uger, inden for hvilken sagsøgeren kunne fremsætte sine bemærkninger.
- 33 Sagsøgeren reagerede ikke på denne skrivelse.
- 34 Den 22. december 2011 vedtog Rådet afgørelse 2011/872/FUSP om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931, og om ophævelse af afgørelse 2011/430 (EUT 2011, L 343, s. 54), og gennemførelsesforordning (EU) nr. 1375/2011 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 og om ophævelse af gennemførelsesforordning nr. 687/2011 (EUT 2011, L 343, s. 10) (herefter under ét »retsakterne af december 2011«). Navnet »Hamas (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem)« var opretholdt på de lister, som var optaget som bilag til de nævnte retsakter (herefter »de omtvistede lister af juli 2011«).
- 35 Ved skrivelse af 3. januar 2012 tilsendte Rådet sagsøgerens advokat begrundelsen for, at navnet »Hamas (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem)« var blevet opretholdt på de omtvistede lister af december 2011, idet det oplyste advokaten om, for det første, at sagsøgeren til enhver tid kunne fremsende en anmodning til Rådet om, at listerne blev taget op til revision i henhold til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931, for det andet, at anmodningerne for at blive taget i betragtning ved den følgende gennemgang i henhold til artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931 skulle tilsendes Rådet før den 29. februar 2012, for det tredje, at sagsøgeren kunne indbringe søgsmål for Unionens retsinstanser, og for det fjerde, at sagsøgeren kunne anmode de kompetente nationale myndigheder om tilladelse til at anvende de indefrosne midler til at dække visse behov.
- 36 I begrundelsen supplerede Rådet de forhold, hvorpå kvalifikationen af sagsøgeren (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem) som en terrororganisation var baseret, med tre nye forhold, der daterede sig fra 2011.
- 37 Sagsøgeren reagerede ikke på denne skrivelse.

5. Retsakter af juli 2012

- 38 Den 25. juni 2012 vedtog Rådet afgørelse 2012/333/FUSP om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931, og om ophævelse af afgørelse 2011/872 (EUT 2012, L 165, s. 72) og gennemførelsesforordning (EU) nr. 542/2012 af 25. juni 2012 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 og om ophævelse af gennemførelsesforordning nr. 1375/2011 (EUT 2012, L 165, s. 12) (herefter under ét »retsakterne af juni 2012«). Navnet » Hamas (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem)« var opretholdt på de lister, som var optaget som bilag til de nævnte retsakter (herefter »de omtvistede lister af juni 2012«).
- 39 Ved skrivelse af 26. juni 2012 tilsendte Rådet sagsøgerens advokat begrundelsen for, at navnet » Hamas (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem)« var blevet opretholdt på de omtvistede lister af juni 2012, idet det oplyste advokaten om, for det første, at sagsøgeren til enhver tid kunne fremsende en anmodning til Rådet om, at listerne blev taget op til revision i henhold til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931, for det andet, at anmodningerne for at blive taget i betragtning ved den følgende gennemgang i henhold til artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931 skulle tilsendes Rådet før den 27. august 2012, for det tredje, at sagsøgeren kunne indbringe søgsmål for Unionens retsinstanser, og for det fjerde, at sagsøgeren kunne anmode de kompetente nationale myndigheder om tilladelse til at anvende de indefrosne midler til at dække visse behov.
- 40 Begrundelsen var den samme som i retsakterne af december 2011.
- 41 Sagsøgeren reagerede ikke på denne skrivelse.

6. Retsakter af december 2012

- 42 Den 10. december 2012 vedtog Rådet afgørelse 2012/765/FUSP om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931, og om ophævelse af afgørelse 2012/333/FUSP (EUT 2012, L 337, s. 50) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1169/2012 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 og om ophævelse af gennemførelsesforordning nr. 542/2012 (EUT 2012, L 337, s. 2) (herefter »retsakterne af december 2012«). Navnet » Hamas (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem)« var opretholdt på de lister, som var optaget som bilag til de nævnte retsakter (herefter »de omtvistede lister af december 2012«).
- 43 Ved skrivelse af 11. december 2012 tilsendte Rådet sagsøgerens advokat begrundelsen for, at navnet » Hamas (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem)« var blevet opretholdt på de omtvistede lister af december 2012, idet det oplyste advokaten om, for det første, at sagsøgeren til enhver tid kunne fremsende en anmodning til Rådet om, at listerne blev taget op til revision i henhold til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931, for det andet, at anmodningerne for at blive taget i betragtning ved den følgende gennemgang i henhold til artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931 skulle tilsendes Rådet før den 11. februar 2013, for det tredje, at sagsøgeren kunne indbringe søgsmål for Unionens retsinstanser, og for det fjerde, at sagsøgeren kunne anmode de kompetente nationale myndigheder om tilladelse til at anvende de indefrosne midler til at dække visse behov.
- 44 Begrundelsen var den samme som i retsakterne af juni 2012.
- 45 Sagsøgeren reagerede ikke på denne skrivelse.

7. Retsakter af juli 2013

- 46 Den 25. juli 2013 vedtog Rådet afgørelse 2013/395/FUSP om ajourføring og ændring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931, og om ophævelse af afgørelse 2012/765 (EUT 2013, L 201, s. 57) og gennemførelsesforordning (EU) nr. 714/2013 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 og om ophævelse af gennemførelsesforordning nr. 1169/2012 (EUT 2013, L 201, s. 10) (herefter »retsakterne af juli 2013«). Navnet »Hamis (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem)« var opretholdt på de lister, som var optaget som bilag til de nævnte retsakter (herefter »de omtvistede lister af juli 2013«).
- 47 Ved skrivelse af 26. juli 2013 tilsendte Rådet sagsøgerens advokat begrundelsen for, at navnet »Hamis (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem)« var blevet opretholdt på de omtvistede lister af juli 2013, idet det oplyste advokaten om, for det første, at sagsøgeren til enhver tid kunne fremsende en anmodning til Rådet om, at listerne blev taget op til revision i henhold til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931, for det andet, at anmodningerne for at blive taget i betragtning ved den følgende gennemgang i henhold til artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931 skulle tilsendes Rådet før den 10. september 2013, for det tredje, at sagsøgeren kunne indbringe søgsmål for Unionens retsinstanter, og for det fjerde, at sagsøgeren kunne anmode de kompetente nationale myndigheder om tilladelse til at anvende de indefrosne midler til at dække visse behov.
- 48 Begrundelsen var den samme som i retsakterne af december 2012.
- 49 Sagsøgeren reagerede ikke på denne skrivelse.

8. Retsakter af februar 2014

- 50 Den 10. februar 2014 vedtog Rådet afgørelse 2014/72/FUSP om ajourføring og ændring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931, og om ophævelse af afgørelse 2013/395 (EUT 2014, L 40, s. 56) og gennemførelsesforordning (EU) nr. 125/2014 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 og om ophævelse af gennemførelsesforordning nr. 714/2013 (EUT 2014, L 40, s. 9) (herefter under ét »retsakterne af februar 2014«). Navnet »Hamis (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem)« var opretholdt på de lister, som var optaget som bilag til de nævnte retsakter (herefter »de omtvistede lister af februar 2014«).
- 51 Ved skrivelse af 11. februar 2014 tilsendte Rådet sagsøgerens advokat begrundelsen for, at navnet »Hamis (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem)« var blevet opretholdt på de omtvistede lister af februar 2014, idet det oplyste advokaten om, for det første, at sagsøgeren til enhver tid kunne fremsende en anmodning til Rådet om, at listerne blev taget op til revision i henhold til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931, for det andet, at anmodningerne for at blive taget i betragtning ved den følgende gennemgang i henhold til artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931 skulle tilsendes Rådet før den 28. februar 2014, for det tredje, at sagsøgeren kunne indbringe søgsmål for Unionens retsinstanter, og for det fjerde, at sagsøgeren kunne anmode de kompetente nationale myndigheder om tilladelse til at anvende de indefrosne midler til at dække visse behov.
- 52 Begrundelsen var den samme som i retsakterne af juli 2013.
- 53 Sagsøgeren reagerede ikke på denne skrivelse.

9. Retsakter af juli 2014

- 54 Den 22. juli 2014 vedtog Rådet afgørelse 2014/483/FUSP om ajourføring og ændring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931, og om ophævelse af afgørelse 2014/72 (EUT 2014, L 217, s. 35) og gennemførelsesforordning (EU) nr. 790/2014 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 og om ophævelse af gennemførelsesforordning nr. 125/2014 (EUT 2014, L 217, s. 1) (herefter under ét »retsakterne af juli 2014«). Navnet »Hamis (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem)« var opretholdt på de lister, som var optaget som bilag til de nævnte retsakter (herefter »de omtvistede lister af juli 2014«).
- 55 Ved skrivelse af 23. juli 2014 tilsendte Rådet sagsøgerens advokat begrundelsen for, at navnet »Hamis (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem)« var blevet opretholdt på de omtvistede lister af juli 2014, idet det oplyste advokaten om, for det første, at sagsøgeren til enhver tid kunne fremsende en anmodning til Rådet om, at listerne blev taget op til revision i henhold til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931, for det andet, at anmodningerne for at blive taget i betragtning ved den følgende gennemgang i henhold til artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931 skulle tilsendes Rådet før den 30. september 2014, for det tredje, at sagsøgeren kunne indbringe søgsmål for Unionens retsinstanter, og for det fjerde, at sagsøgeren kunne anmode de kompetente nationale myndigheder om tilladelse til at anvende de indefrosne midler til at dække visse behov.
- 56 I begrundelsen tilføjede Rådet, at betegnelsen af sagsøgeren som en udenlandsk terrororganisation i den amerikanske afgørelse på grundlag af section 219 i De Forenede Staters lov om indvandring og statsborgerskab var blevet opretholdt ved en afgørelse af 18. juli 2012.
- 57 Sagsøgeren reagerede ikke på denne skrivelse.

10. Retsakter af august 2017

- 58 Den 4. august 2017 vedtog Rådet afgørelse (FUSP) 2017/1426 om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931, og om ophævelse af afgørelse (FUSP) 2017/154 (EUT 2017, L 204, s. 95) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2017/1420 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning (EU) 2017/150 (EUT 2017, L 204, s. 3) (herefter under ét »retsakterne af august 2017«). Navnet »Hamis (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem)« var opretholdt på de lister, som var optaget som bilag til de nævnte retsakter (herefter »de omtvistede lister af august 2017«).
- 59 Ved skrivelse af 7. august 2017 tilsendte Rådet sagsøgerens advokat begrundelsen for, at navnet »Hamis (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem)« var blevet opretholdt på de omtvistede lister af august 2017, idet det oplyste advokaten om, for det første, at sagsøgeren til enhver tid kunne fremsende en anmodning til Rådet om, at listerne blev taget op til revision i henhold til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931, for det andet, at anmodningerne for at blive taget i betragtning ved den følgende gennemgang i henhold til artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931 skulle tilsendes Rådet før den 4. september 2017, for det tredje, at sagsøgeren kunne indbringe søgsmål for Unionens retsinstanter, og for det fjerde, at sagsøgeren kunne anmode de kompetente nationale myndigheder om tilladelse til at anvende de indefrosne midler til at dække visse behov.
- 60 Begrundelsen var på en række punkter blevet ændret væsentligt i forhold til begrundelsen i de foregående retsakter.

61 Sagsøgeren reagerede ikke på denne skrivelse.

II. Retsforhandlinger og parternes påstande før hjemvisningen

62 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 12. september 2010 har sagsøgeren anlagt den foreliggende sag.

63 I stævningen har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

- Bekendtgørelsen af juli 2010 annulleres.
- Retsakterne af juli 2010 annulleres.
- Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

64 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 21. december 2010 anmodede Europa-Kommissionen om tilladelse til at intervenere i den foreliggende sag til støtte for Rådets påstande. Begæringen blev imødekommet ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Anden Afdeling den 7. februar 2011.

65 Ved skrivelse af 17. februar 2011, indleveret til Rettens Justitskontor samme dag, henviste sagsøgeren til retsakterne af januar 2011 og skrivelserne af 2. februar 2011. Sagsøgeren anførte, at denne opretholdt de i stævningen fremsatte anbringender vedrørende disse retsakter, og at klagepunkterne vedrørende begrundelsen for opretholdelsen af sagsøgeren på de omtvistede lister af januar 2011 som meddelt i skrivelserne af 2. februar 2011 ville blive uddybet i replikken.

66 Efter at have hørt de øvrige parter tillod Retten ved skrivelse fra Justitskontoret af 15. juni 2011 til sagsøgeren denne at tilpasse sine påstande og anbringender i replikken for så vidt angår retsakterne af januar 2011, i givet fald i lyset af begrundelsen i skrivelserne af 2. februar 2011. Retten tillod derimod ikke sagsøgeren at tilpasse påstandene for så vidt angår skrivelserne af 2. februar 2011. Fristen for indgivelse af replikken blev fastsat til den 27. juli 2011.

67 I en skrivelse af 27. juli 2011 henviste sagsøgeren til retsakterne af juli 2011 og skrivelserne af 19. juli 2011 i stedet for til de oprindeligt anfægtede retsakter. Sagsøgeren gjorde gældende, at offentliggørelsen eller meddelelsen af disse retsakter udløste en ny søgsmålsfrist på to måneder, og angav grundene til, at replikken ikke var blevet indleveret.

68 Skrivelserne af 27. juli 2011 blev henlagt til sagsakterne som en anmodning om forlængelse af fristen for indlevering af replikken.

69 Ved skrivelse fra Justitskontoret af 16. september 2011 meddelte Retten parterne, at den havde besluttet ikke at imødekomme anmodningen om forlængelse og fastsatte den 2. november 2011 som frist for Kommissionens indgivelse af dennes interventionsindlæg.

70 Den 28. september 2011 indleverede sagsøgeren et supplerende skriftligt indlæg til Rettens Justitskontor. I indlægget anførte sagsøgeren, at denne »udvide[de] sin annullationspåstand angående [retsakterne af juli 2011]«, for så vidt som disse vedrørte sagsøgeren, herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem. Sagsøgeren anførte ligeledes, at det foreliggende søgsmål på baggrund af den oprindelige stævning, skrivelserne af 17. februar 2011 og det supplerende skriftlige indlæg fremover skulle anses for anlagt til prøvelse af såvel retsakterne af juli 2010 som retsakterne af januar 2011 og juli 2011. Sagsøgeren tilføjede, at denne også opretholdt de påstande, der var blevet fremsat vedrørende bekendtgørelsen af juli 2010, og præciserede, at sagsøgerens annullationspåstande kun omfattede de omhandlede retsakter, for så vidt som de vedrørte sagsøgeren.

- 71 Den 28. oktober 2011 indgav Kommissionen sit interventionsindlæg.
- 72 Ved Rettens afgørelse af 8. december 2011 blev det supplerende skriftlige indlæg henlagt til sagsakterne.
- 73 Ved skrivelse af 20. december 2011 meddelte Retten parterne, at henset til, at fristen for anlæggelse af annulationssøgsmål til prøvelse af retsakterne af januar 2011 var udløbet, inden det supplerende skriftlige indlæg var blevet indgivet, ville tilpasningen af påstandene vedrørende disse retsakter – som i sig selv opfyldte betingelserne for at blive antaget til realitetsbehandling, eftersom der allerede var blevet fremsat begæring om den med en tilstrækkelig begrundelse ved sagsøgerens skrivelse af 17. februar 2011 – kun blive behandlet på baggrund af de anbringender og argumenter, som sagsøgeren havde fremsat før udløbet af fristen til at anlægge søgsmål til prøvelse af de nævnte retsakter, dvs. de i stævningen fremsatte anbringender og argumenter.
- 74 Retten fastsatte den 17. februar 2012 som frist for Rådets og Kommissionens indgivelse af deres bemærkninger til tilpasningen af påstandene vedrørende retsakterne af januar 2011 og den 5. marts 2012 – forlænget til den 3. april 2012 – som frist for de samme parters indgivelse af deres bemærkninger til det supplerende skriftlige indlæg.
- 75 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 1. februar 2012 tilpassede sagsøgeren sine påstande, således at de også omfattede retsakterne af december 2011, for så vidt som de vedrørte sagsøgeren, herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem.
- 76 Ved processkrifter indleveret til Rettens Justitskontor den 13. og 16. februar 2012 indgav Kommissionen og Rådet på Rettens opfordring deres bemærkninger til tilpasningen af påstandene vedrørende retsakterne af januar 2011, for så vidt som de vedrørte sagsøgeren, herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem.
- 77 Ved processkrifter indleveret til Rettens Justitskontor den 3. april 2012 indgav Rådet og Kommissionen på Rettens opfordring deres bemærkninger til det supplerende skriftlige indlæg.
- 78 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 28. juni 2012 indgav sagsøgeren på Rettens opfordring sine bemærkninger til Rådets og Kommissionens bemærkninger af 3. april 2012.
- 79 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 10. juli 2012 tilpassede sagsøgeren sine påstande, således at de også omfattede retsakterne af juni 2012, for så vidt som de vedrørte Hamas, herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem.
- 80 Ved processkrifter indleveret til Rettens Justitskontor den 20. og 23. juli 2012 indgav Kommissionen og Rådet på Rettens opfordring deres bemærkninger til tilpasningen af påstandene vedrørende retsakterne af juni 2012.
- 81 Ved processkrifter indleveret til Rettens Justitskontor den 5. og den 6. september 2012 besvarede Kommissionen og Rådets på Rettens opfordring sagsøgerens bemærkninger af 28. juni 2012.
- 82 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 11. februar 2013 tilpassede sagsøgeren sine påstande, således at de også omfattede retsakterne af december 2012, for så vidt som de vedrørte sagsøgeren, herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem.
- 83 Ved processkrifter indleveret til Rettens Justitskontor den 11. og den 13. marts 2013 indgav Kommissionen og Rådets på Rettens opfordring deres bemærkninger til tilpasningen af påstandene vedrørende retsakterne af december 2012.

- 84 Ved skrivelse af 24. september 2013 tilpassede sagsøgeren sine påstande i den foreliggende sag vedrørende retsakterne af juli 2013, for så vidt som de vedrørte Hamas, herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem.
- 85 Ved skrivelse af 4. oktober 2013 anmodede Retten Rådet – der efterkom opfordringen ved processkrift af 28. oktober 2013 – om at fremlægge visse dokumenter og stillede parterne en række spørgsmål med henblik på retsmødet.
- 86 Ved processkrifter indleveret til Rettens Justitskontor den 28. og 30. oktober 2013 indgav Rådet og Kommissionen på Rettens opfordring deres bemærkninger til tilpasningen af påstandene vedrørende Rådets retsakter af juli 2013.
- 87 Den 28. februar 2014 tilpassede sagsøgeren sine påstande i den foreliggende sag, således at de også omfattede retsakterne af februar 2014, for så vidt som de vedrørte Hamas, herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem.
- 88 Ved processkrifter indleveret til Rettens Justitskontor den 4. og den 5. marts 2014 indgav Kommissionen og Rådet på Rettens opfordring deres bemærkninger til tilpasningen af påstandene vedrørende retsakterne af februar 2014.
- 89 Den 21. september 2014 tilpassede sagsøgeren sine påstande, således at de også omfattede retsakterne af juli 2014, for så vidt som de vedrørte Hamas, herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem.
- 90 Ved processkrifter indleveret til Rettens Justitskontor den 23. oktober 2014 og den 3. november 2014 indgav Rådet og Kommissionen på Rettens opfordring deres bemærkninger til ændringen af påstandene vedrørende retsakterne af juli 2014.
- 91 Det fremgår af ovenstående betragtninger, at sagsøgeren ved det foreliggende søgsmål har nedlagt følgende påstande:
- Bekendtgørelsen af juli 2010 og retsakterne af juli 2010 til juli 2014 annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren, herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem.
 - Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 92 Rådet har, støttet af Kommissionen, nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 93 Ved dom af 17. december 2014, Hamas mod Rådet (T-400/10, herefter »den oprindelige dom«, EU:T:2014:1095), fastslog Retten følgende:
- Påstanden om annullation af bekendtgørelsen af juli 2010 afvises.
 - Retsakterne af juli 2010 til juli 2014 annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem).
 - Virkningerne af retsakterne af juli 2014 opretholdes i tre måneder fra afsigelsen af dommen, eller, såfremt der er iværksat appel inden udløbet af den frist, som er omhandlet i artikel 56, stk. 1, i statuttens for Den Europæiske Unions Domstol, indtil Domstolen træffer afgørelse i appelsagen.

- Rådet bærer sine egne omkostninger og betaler de af sagsøgeren afholdte omkostninger, og Kommissionen bærer sine egne omkostninger.
- 94 Retten traf denne afgørelse efter at have tiltrådt det mod retsakterne af juli 2011 til juli 2014 rettede fjerde og sjette anbringende vedrørende henholdsvis utilstrækkelig hensyntagen til udviklingen i situationen som følge af den tid, der var gået, og tilsidesættelse af begrundelsespligten. Retten fandt i præmis 101 og 125 i den oprindelige dom, at listen over terrorhandlinger, som sagsøgeren skulle have begået siden 2005, i begrundelsen for retsakterne af juli 2011 til juli 2014, havde spillet en afgørende rolle for, at Rådet havde opretholdt indefrysningen af sagsøgerens midler. I den appellerede doms præmis 110 og 127 fastslog Retten, at enhver henvisning til en ny terrorhandling, som Rådet indfører i sin begrundelse i forbindelse med en fornyet gennemgang i henhold til artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931, skal have været genstand for en prøvelse og en national afgørelse truffet af en kompetent myndighed. Efter navnlig i den appellerede doms præmis 109 og 131 at have fastslået, at Rådet ikke havde støttet sine påstande vedrørende de terrorhandlinger, sagsøgeren angiveligt havde begået siden 2005, på sådanne afgørelser, men på oplysninger, som det havde indhentet i pressen og på internet, annullerede den derfor retsakterne af juli 2011 til juli 2014.
- 95 I den oprindelige doms præmis 141 annullerede Retten ligeledes retsakterne af juli 2010 og januar 2011 med den begrundelse, at de var behæftet med den samme mangel på henvisning til afgørelser truffet af kompetente nationale myndigheder vedrørende de forhold, der blev tilregnet sagsøgeren, og derfor med den samme tilsidesættelse af begrundelsespligten.
- 96 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 20. februar 2015 iværksatte Rådet appel til prøvelse af den oprindelige dom; appellen blev indført i registret under nr. C-79/15 P.
- 97 Ved processkrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 11. maj 2015 anmodede Den Franske Republik om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande. Domstolen imødekom begæringen.
- 98 Ved dom af 26. juli 2017, Rådet mod Hamas (C-79/15 P, herefter »appeldommen«, EU:C:2017:584), ophævede Domstolen den oprindelige dom.
- 99 I appeldommen fastslog Domstolen, at
- Retten ikke havde begået nogen retlig fejl, da den fastslog, at de amerikanske afgørelser og/eller indenrigsministerens afgørelse ikke i sig selv havde udgjort et tilstrækkeligt grundlag for udstedelsen af retsakterne af juli 2010 til juli 2014 (præmis 33)
 - Retten havde begået en retlig fejl, da den fastslog, at Rådet havde tilsidesat artikel 1 i fælles holdning 2001/931 ved i begrundelsen for retsakterne af juli 2010 til juli 2014 at støtte sig på oplysninger, som hidrørte fra andre kilder end nationale afgørelser vedtaget af kompetente myndigheder (præmis 50)
 - Retten følgelig havde begået en retlig fejl ved at fastslå, at Rådet havde tilsidesat begrundelsespligten (præmis 53).
- 100 Da Retten kun havde prøvet det fjerde og det sjette anbringende, som sagsøgeren havde påberåbt sig til støtte for sin påstand om annullation af retsakterne af juli 2011 til juli 2014, og de øvrige for Retten påberåbte anbringender delvis havde rejst spørgsmål om bedømmelse af faktiske omstændigheder, hjemviste Domstolen i appeldommen sagen til Retten og udsatte afgørelsen om sagsomkostningerne (præmis 56).

III. Retsforhandlinger og parternes påstande efter hjemvisningen

- 101 Den til Retten hjemviste sag er blevet indført i Rettens register under nr. T-400/10 RENV og er den 27. september 2017 blevet henvist til Første Afdeling.
- 102 Ved processkrifter indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 3. september, den 4. oktober og den 5. oktober 2017 har sagsøgeren, Rådet og Kommissionen fremsat deres bemærkninger til retsforhandlingernes videre forløb i overensstemmelse med artikel 217, stk. 1, i Rettens procesreglement.
- 103 Sagsøgeren har i sine bemærkninger nedlagt følgende påstande:
- Retsakterne af juli 2010 til juli 2014 annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren, »herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem«.
 - Rådet tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen for Domstolen.
- 104 Kommissionen og Rådet har i deres bemærkninger nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse, da søgsmålet er åbenbart ugrundet.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 105 Ved særskilt dokument indleveret til Justitskontoret den 3. oktober 2017 har sagsøgeren i henhold til procesreglementets artikel 86 indgivet anmodning om tilpasning af stævningen, således at denne ligeledes omfatter retsakterne af august 2017.
- 106 Ved processkrifter indleveret til Rettens Justitskontor den 27. oktober og den 23. november 2017 har Rådet og Kommissionen på Rettens opfordring indgivet deres bemærkninger til anmodningen af 3. oktober 2017 om tilpasning af påstandene.
- 107 Rådet har, støttet af Kommissionen, nedlagt følgende påstande:
- Anmodningen om tilpasning af påstandene afvises, da den åbenbart ikke kan antages til realitetsbehandling.
 - Subsidiært tages den ikke til følge, da den er ugrundet.
 - Sagsøgerens tilpligtes at betale Rådets omkostninger i første instans og i forbindelse med appelsagen og den foreliggende hjemvisningssag.
- 108 Den 27. marts 2018 stillede Retten (Første Afdeling) i overensstemmelse med procesreglementets artikel 89 sagens hovedparter en række skriftlige spørgsmål og anmodede dem om at fremlægge visse dokumenter. Parterne efterkom anmodningerne inden for den fastsatte frist.
- 109 Den 15. maj 2018 tillod Retten sagsøgeren at fremsætte sine bemærkninger til Rådets svar. Sagsøgeren svarede inden for den fastsatte frist.
- 110 Efter forslag fra Første Afdeling har Retten i medfør af procesreglementets artikel 28 besluttet at henvise sagen til Første Udvidede Afdeling.
- 111 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret mundtlige spørgsmål fra Retten i retsmødet den 11. juli 2018.

IV. Retlige bemærkninger

A. Indledende betragtninger om søgsmålets genstand og om rækkevidden af og formaliteten med hensyn til sagsøgerens bemærkninger af 28. juni 2012

1. Anmodningerne om tilpasning af påstandene vedrørende retsakterne af juli 2010 til juli 2014

- 112 Således som det fremgår af sagsfremstillingen, er retsakterne af juli 2010 successivt blevet erstattet af retsakterne af januar og december 2011, retsakterne af juni og december 2012, retsakterne af juli 2013 og retsakterne af februar og juli 2014.
- 113 Sagsøgeren har successivt tilpasset sine oprindelige påstande, således at søgsmålet tager sigte på annullation af disse forskellige retsakter.
- 114 Endvidere har sagsøgeren udtrykkeligt opretholdt sine påstande om annullation af de ophævede retsakter.
- 115 Det fremgår af procesreglementets artikel 86, stk. 1, at når en retsakt, der påstås annulleret, bliver erstattet af eller ændret ved en anden retsakt med samme genstand, kan sagsøgeren, inden retsforhandlingernes mundtlige del afsluttes, tilpasse stævningen for at tage hensyn til dette nye forhold. Ifølge samme bestemmelses stk. 2 skal anmodningen herom indgives inden for den i artikel 263, stk. 6, TEUF fastsatte frist.
- 116 I det foreliggende tilfælde vedrører de anmodninger om tilpasning af stævningen, hvortil der henvises i præmis 112 ovenfor, retsakter, som erstatter og ophæver retsakter, der tidligere er blevet påstået ophævet inden for rammerne af søgsmålet. Desuden er anmodningerne blevet indgivet inden afslutningen af retsforhandlingernes mundtlige del før hjemvisningen, nemlig den 20. november 2014, og inden for den i artikel 263, stk. 6, TEUF fastsatte frist. Anmodningerne om tilpasning af stævningen kan derfor antages til realitetsbehandling.
- 117 Ifølge fast retspraksis vedrørende søgsmål til prøvelse af successive foranstaltninger angående indefrysning af midler, og i modsætning til hvad Kommissionen har gjort gældende i sit interventionsindlæg vedrørende retsakterne af juli 2010, har en part fortsat en interesse i at opnå annullation af en retsakt, hvorved der fastsættes restriktive foranstaltninger, og som er blevet ophævet ved og erstattet af en senere afgørelse, for så vidt som ophævelsen af en retsakt, der er blevet udstedt af en institution, ikke er ensbetydende med en anerkendelse af, at retsakten er ulovlig og har virkning *ex nunc*, til forskel fra en annullationsdom, hvorved den annullerede retsakt fjernes fra retsordenen med tilbagevirkende kraft og anses for aldrig at have eksisteret (dom af 12.12.2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran mod Rådet, T-228/02, EU:T:2006:384, præmis 35; jf. ligeledes dom af 23.10.2008, People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet, T-256/07, EU:T:2008:461, præmis 45-48 og den deri nævnte retspraksis, og af 30.9.2009, Sison mod Rådet, T-341/07, EU:T:2009:372, præmis 47 og 48 og den deri nævnte retspraksis).
- 118 Sagsøgeren har følgelig fortsat en interesse i at indbringe søgsmål til prøvelse af retsakterne af juli 2010 til juli 2014, selv om de er blevet ophævet og erstattet i løbet af sagens behandling.
- 119 Søgsmålet kan derfor antages til realitetsbehandling, for så vidt som det vedrører retsakterne af juli 2010 til juli 2014.

2. Formaliteten med hensyn til påstanden om annullation af bekendtgørelsen af juli 2010

- 120 Rådet har, støttet af Kommissionen, gjort gældende, at påstanden om annullation af bekendtgørelsen af juli 2010 ikke kan antages til realitetsbehandling, fordi personer og enheder heri kun opfordres til at udøve deres rettigheder, uden at dette påvirker deres retsstilling. Bekendtgørelsen udgør derfor ikke en anfægtelig retsakt som omhandlet i artikel 263 TEUF, således som denne er blevet fortolket i retspraksis.
- 121 Ifølge artikel 263, stk. 1, TEUF er retsakter, som kan gøres til genstand for søgsmål, retsakter, »der skal have retsvirkning over for tredjemand«.
- 122 Ifølge fast retspraksis kan retsakter eller beslutninger kun gøres til genstand for et annullationssøgsmål, hvis de har retligt bindende virkninger, der kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling (jf. kendelse af 14.5.2012, Sepracor Pharmaceuticals (Ireland) mod Kommissionen, C-477/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2012:292 præmis 50 og 51 og den deri nævnte retspraksis).
- 123 I det foreliggende tilfælde blev sagsøgerens navn opretholdt på de omtvistede lister af juli 2010 ved retsakterne af juli 2010.
- 124 Således som det fremgår af præmis 11 ovenfor, havde bekendtgørelsen af juli 2010, der blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* dagen efter vedtagelsen af retsakterne af juli 2010, kun til formål at underrette de personer og enheder, hvis midler fortsat var indefrosset i medfør af disse retsakter, om, at de kunne anmode de kompetente nationale myndigheder om tilladelse til at anvende de indefrosne midler til at dække visse behov, anmode Rådet om at få dets begrundelse for, at deres navn var opretholdt på de omtvistede lister af juli 2010, anmode det om, at dets afgørelse om at optage dem på listerne blev taget op til fornyet overvejelse, og, endelig, indbringe søgsmål for Unionens retsinstanser.
- 125 På denne baggrund har bekendtgørelsen af juli 2010 ikke retligt bindende virkninger, der kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling.
- 126 Søgsmålet må derfor afvises, for så vidt som det angår bekendtgørelsen af juli 2010.

3. Rækkevidden af og formaliteten med hensyn til sagsøgerens bemærkninger af 28. juni 2012

- 127 Den 28. juni 2012 indgav sagsøgeren som svar på en opfordring fra Retten sine bemærkninger til Rådets og Kommissionens bemærkninger af 3. april 2012 til det supplerende skriftlige indlæg.
- 128 Eftersom sagsøgeren havde fremsat sine bemærkninger under overskriften »replik«, rejste Rådet i sit indlæg af 6. september 2012 den indsigelse, at det ikke kunne tillades sagsøgeren at indgive en replik, der omfattede hele sagen, således som denne oprindeligt var blevet anlagt ved indleveringen af stævningen, og i hvilken der ikke var blevet indleveret nogen replik inden for den fastsatte frist.
- 129 Efter Rådets opfattelse skulle skriftudvekslingerne om sagens realitet have været afsluttet med sagsøgerens indlevering af det supplerende skriftlige indlæg og med Rådets indgivelse af dets bemærkninger til dette skriftlige indlæg.
- 130 Det bemærkes, at sagsøgerens bemærkninger af 28. juni 2012, indgivet på Rettens opfordring, ganske vist ikke i den foreliggende sag kan udgøre en replik som omhandlet i artikel 83, stk. 1, i Rettens procesreglement.

- 131 Således som det fremgår af præmis 67-70 ovenfor, har sagsøgeren nemlig i den foreliggende sag ikke indgivet replik inden for den fastsatte frist, og den anmodning om forlængelse af fristen for indgivelse af en replik, som Retten udledte af sagsøgerens skrivelse af 27. juli 2011, blev ikke imødekommet.
- 132 Men selv om bemærkningerne af 28. juni 2012 ikke kan tages i betragtning i forbindelse med det foreliggende søgsmål, eftersom det tager sigte på annullation af retsakterne af juli 2010 og januar 2011 (jf. hvad dette angår præmis 73 ovenfor), kan de antages til realitetsbehandling i forbindelse med påstanden om annullation af retsakterne af juli 2011 (indgivet ved indleveringen af det supplerende skriftlige indlæg), for så vidt som de besvarer Rådets bemærkninger til de nye anbringender i det supplerende skriftlige indlæg, som er rettet mod retsakterne af juli 2011, og i forbindelse med påstandene om annullation af Rådets senere retsakter.
- 133 Det er i øvrigt netop, fordi Retten fandt det nødvendigt i denne sammenhæng at tillade sagsøgeren at besvare Rådets bemærkninger af 3. april 2012 til det supplerende skriftlige indlæg, at den opfordrede sagsøgeren til at indgive bemærkninger.
- 134 Endelig fremgår det af selve ordlyden af punkt 1 i bemærkningerne af 28. juni 2012, at de kun har til formål at besvare Rådets bemærkninger af 3. april 2012 til det supplerende skriftlige indlæg.
- 135 Henset til disse præciseringer om rækkevidden af bemærkningerne af 28. juni 2012 må Rådets formalitetsindsigelser vedrørende de nævnte bemærkninger forkastes.

4. Anmodningen om tilpasning af påstandene vedrørende retsakterne af august 2017

- 136 Ved en anmodning om tilpasning af stævningen af 3. oktober 2017 har sagsøgeren anmodet om, at søgsmålet udvides til også at omfatte retsakterne af august 2017.
- 137 I sine bemærkninger til anmodningen har Rådet gjort gældende, at den ikke kan antages til realitetsbehandling, dels fordi tilpasningen af stævningen – i strid med hvad der bestemmes i procesreglementets artikel 86, stk. 1, hvortil der blev henvist i reglementets artikel 218 – fandt sted efter, at retsforhandlingernes mundtlige del var blevet afsluttet, nemlig den 21. november 2014, dels fordi retsakterne af august 2017 ikke erstattede de retsakter, der anfægtes i den foreliggende sag.
- 138 Under retsmødet meddelte Rådet, at det ville henholde sig til Rettens vurdering hvad denne formalitetsindsigelse angår.
- 139 Det bemærkes, at eftersom det er en ufravigelig procesforudsætning, at et søgsmål kan antages til realitetsbehandling, kan spørgsmål herom under alle omstændigheder prøves af Retten på dennes eget initiativ (jf. i denne retning dom af 22.2.2006, Standertskjöld-Nordenstam og Heyraud mod Kommissionen, T-437/04 og T-441/04, EU:T:2006:62, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).
- 140 Når Domstolen har ophævet en af Retten afsagt dom og hjemviser sagen til denne, forløber sagens behandling ved Retten, som er blevet forelagt den ved hjemvisningsafgørelsen, ifølge procesreglementets artikel 218 – med forbehold af samme reglementets artikel 217 – i henhold til bestemmelserne i tredje eller i givet fald fjerde afsnit i procesreglementet.
- 141 Da fjerde afsnit i procesreglementet vedrører sager om intellektuel ejendomsret, er det i det foreliggende tilfælde tredje afsnit i procesreglementet, der skal lægges til grund. I tredje afsnit i procesreglementet fastsættes der i artikel 86, stk. 1, to betingelser, der skal være opfyldt for, at en anmodning om tilpasning af stævningen kan realitetsbehandles. Dels skal tilpasningsanmodningen være fremsat inden afslutningen af retsforhandlingernes mundtlige del. Dels skal de retsakter, som er omfattet af anmodningen, erstatte eller ændre en eller flere retsakter, der tidligere er blevet påstået annulleret.

- 142 Idet det er uforholdent at tage stilling til, om førstnævnte betingelse er opfyldt, bemærkes, at sidstnævnte betingelse ikke er opfyldt i det foreliggende tilfælde. De retsakter, som blev ophævet ved retsakterne af august 2017, var nemlig hverken omfattet af stævningen eller af de tidligere indgivne anmodninger om tilpasning af denne.
- 143 Sagsøgeren har gjort gældende, at der bør drages en anden konklusion på grundlag af dom af 28. januar 2016, Klyuyev mod Rådet (T-341/14, EU:T:2016:47, præmis 33), hvori Retten tog en anmodning om tilpasning af stævningen til følge i en sammenlignelig situation.
- 144 Hvad dette angår bemærkes, at den dom, hvortil sagsøgeren har henvist, ikke er relevant på dette punkt, eftersom den anden betingelse i procesreglementets artikel 86 var opfyldt i den pågældende sag – i modsætning til hvad der er tilfældet i den foreliggende – eftersom de retsakter, der var omfattet af tilpasningsanmodningen, rent faktisk havde ændret de i stævningen anfægtede retsakter.
- 145 Det følger af det ovenstående, at den anmodning om tilpasning af stævningen, som sagsøgeren fremsatte den 3. oktober 2017, må afvises.

B. Påstanden om annullation af retsakterne af juli 2010

- 146 Til støtte for påstanden om annullation af retsakterne af juli 2010 har sagsøgeren i stævningen påberåbt sig fire anbringender, hvorefter der for det første foreligger et åbenbart urigtigt skøn, for det andet en tilsidesættelse af retten til forsvar, for det tredje en krænkelse af ejendomsretten og for det fjerde en tilsidesættelse af begrundelsespligten.

1. Det første anbringende om et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til, om sagsøgeren kan være omfattet af foranstaltningerne vedrørende indefrysning af midler

- 147 Ved det første anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at denne, på samme måde som stater og legitime regeringer, principielt ikke kan optages på lister vedrørende indefrysning af midler.
- 148 Sagsøgeren har hvad dette angår påpeget, at denne har opnået legitimitet gennem valg, udgør et politisk parti, som i øjeblikket er ved magten, og som i 2007 deltog i en national samlingsregering, og at disse tre omstændigheder indebærer, at sagsøgeren også må være omfattet af den undtagelse, der gælder for stater og lovlige regeringer.
- 149 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt dette anbringende.
- 150 Det bemærkes, at de foranstaltninger, som er truffet vedrørende indefrysning af midler, ifølge artikel 1, stk. 1, i fælles holdning 2001/931 finder anvendelse på personer, grupper og enheder, der er involveret i terrorhandlinger.
- 151 Ifølge artikel 1, stk. 3, i fælles holdning 2001/931 skal der ved »terrorhandling« forstås en overlagt handling, som i kraft af sin karakter eller den sammenhæng, hvori den begås, kan tilføje et land eller en international organisation alvorlig skade, og som kan defineres som en forbrydelse i henhold til national lov, når den begås med det formål at intimidere en befolkning i alvorlig grad, enten for uretmæssigt at tvinge offentlige myndigheder eller en international organisation til at foretage eller undlade at foretage en handling eller for i alvorlig grad at destabilisere eller ødelægge et lands eller en international organisations grundlæggende politiske, forfatningsmæssige, økonomiske eller sociale strukturer.

- 152 Handlinger, der anses for foretaget med henblik i alvorlig grad at destabilisere eller ødelægge et lands eller en international organisations grundlæggende politiske, forfatningsmæssige, økonomiske eller sociale strukturer, består ifølge artikel 1, stk. 3, i fælles holdning 2001/931 bl.a. i legemsindgreb, der kan have døden til følge, alvorlige overgreb mod en persons fysiske integritet, bortførelse eller gidseltagning samt fremstilling, besiddelse, erhvervelse, transport eller levering eller brug af skydevåben.
- 153 Ifølge fælles holdning 2001/931 følger det af disse bestemmelser, at den omstændighed, som er relevant for, om de heri indeholdte regler skal anvendes på en person eller en enhed, vedrører de handlinger, som personen eller enheden har foretaget, og ikke dennes art.
- 154 På denne baggrund kan de omstændigheder, hvortil sagsøgeren har henvist, nemlig at organisationen besidder magt som følge af valg, har politisk karakter og har deltaget i en regering, ikke anses for at medføre, at den ikke er omfattet af anvendelsen af de regler, som er indeholdt i fælles holdning 2001/931.
- 155 Selv hvis der var grundlag for sagsøgerens argument om, at de foranstaltninger vedrørende indfrysning af midler, der er fastsat i fælles holdning 2001/931, ikke kan anvendes på stater eller lovlige regeringer, befinder sagsøgeren sig under alle omstændigheder ikke i en sådan situation, at sagsøgeren kan kræve, at den angivelige undtagelse anvendes.
- 156 Sagsøgeren udgør nemlig ikke en stat i folkeretlig forstand, eftersom begrebet inden for dette retsområde anvendes til at angive territoriale enheder og ikke organisationer af den art, som sagsøgeren har dannet.
- 157 Hvad stillingen som lovlige regering angår tillægger den i påkommende tilfælde regeringerne en vis beskyttelse, uden at denne dog kan udstrækkes til også at omfatte grupper eller organisationer, der, således som sagsøgeren angiveligt har gjort, har udpeget nogle af deres medlemmer til at indgå i dem (jf. analogt dom af 16.10.2014, LTTE mod Rådet, T-208/11 og T-508/11, EU:T:2014:885, præmis 69 og den deri nævnte retspraksis).
- 158 På denne baggrund må det første anbringende forkastes.

2. Det andet anbringende om tilsidesættelse af retten til forsvar

- 159 Ved sit andet anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at Rådet tilsidesatte princippet om iagttagelse af retten til forsvar ved ikke inden vedtagelsen af retsakterne af juli 2010 at meddele sagsøgeren, hvad der blev foreholdt denne, og ved ikke at give sagsøgeren mulighed for at blive hørt i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3, den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«), og artikel 41, stk. 2, litra a), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
- 160 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt dette anbringende.
- 161 Det bemærkes hvad dette angår, at der ved fastslåelsen af, hvilke forpligtelser princippet om iagttagelse af retten til forsvar indebærer, ifølge retspraksis skal sondres mellem på den ene side optagelsen af navnet på en person eller en enhed på en liste vedrørende indefrysning af midler og på den anden side opretholdelsen af en sådan optagelse.

- 162 Når Rådet optager navnet på en person eller enhed på en liste, der er omfattet af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001, for første gang, er det ikke forpligtet til forinden at meddele den pågældende person eller enhed de grunde, hvorpå det har baseret sig på (jf. i denne retning dom af 21.12.2011, Frankrig mod People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, præmis 61).
- 163 Årsagen til denne regel er, at en sådan afgørelse for at være effektiv skal have en overraskelseeffekt (jf. i denne retning dom af 21.12.2011, Frankrig mod People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, præmis 61).
- 164 I forbindelse med den første optagelse er det således principielt tilstrækkeligt, at der gives den omhandlede person eller enhed meddelelse om grundene til afgørelsen samtidig med eller umiddelbart efter vedtagelsen af den samt adgang til at blive hørt på dette tidspunkt (jf. i denne retning dom af 21.12.2011, Frankrig mod People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, præmis 61).
- 165 Det forholder sig anderledes med hensyn til afgørelser, hvorved optagelsen af navnet på en person eller en enhed opretholdes på en sådan liste, eftersom der i dette tilfælde ikke længere er behov for en overraskelseeffekt.
- 166 Ifølge retspraksis er de forpligtelser, sådanne afgørelser indebærer, forskellige, alt efter om der i begrundelsen henvises til nye forhold eller ej.
- 167 Hvis der henvises til nye forhold, skal der, inden foranstaltningen vedtages, gives den omfattede person eller enhed meddelelse om, hvad der lægges denne til last, og gives personen eller enheden mulighed for at blive hørt herom (jf. i denne retning dom af 21.12.2011, Frankrig mod People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, præmis 63, og af 28.7.2016, Tomana m.fl. mod Rådet og Kommissionen, C-330/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:601, præmis 67).
- 168 Derimod gælder denne forpligtelse ikke, hvis der ikke henvises til sådanne nye forhold (jf. i denne retning dom af 13.9.2013, Makhlouf mod Rådet, T-383/11, EU:T:2013:431, præmis 43 og 44, og af 18.9.2017, Uganda Commercial Impex mod Rådet, T-107/15 og T-347/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:628, præmis 97), idet den omfattede person eller enhed i så fald antages at have fået kendskab til de tidligere angivne grunde og at have haft mulighed for at gøre sine bemærkninger gældende.
- 169 Det fremgår i det foreliggende tilfælde, at retsakterne af juli 2010 tilhører sidstnævnte kategori, eftersom de grunde, hvorpå disse retsakter er baseret, ikke er anderledes end dem, som blev angivet i begrundelsen for de retsakter, der blev vedtaget den 22. december 2009, dvs. Rådets afgørelse 2009/1004/FUSP om ajourføring af listen over de personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931 (EUT 2009, L 346, s. 58), og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1285/2009 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og om ophævelse af forordning nr. 501/2009 (EUT 2009, L 346, s. 39), der blev gjort tilgængelig for sagsøgeren ved bekendtgørelsen vedrørende gennemførelsesforordning (EU) nr. 1285/2009, som blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* for den 23. december 2009 (EUT 2009, C 315, s. 11, herefter »bekendtgørelsen af december 2009«).
- 170 Det bemærkes med hensyn til bekendtgørelsen af december 2009, at det er blevet fastslået med hensyn til foranstaltninger vedrørende indefrysning af midler, at det er tilstrækkeligt, at konklusionen og en generel begrundelse offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*, eftersom en detaljeret offentliggørelse af de klagepunkter, der lægges de omhandlede personer eller enheder til last, ikke alene vil kunne stride imod tvingende almene hensyn, men også vil kunne skade de pågældendes legitime interesser, idet det hermed forudsættes, at afgørelsens specifikke og konkrete begrundelse skal

formaliseres og meddeles de berørte parter på enhver anden hensigtsmæssig måde (jf. i denne retning dom af 12.12.2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran mod Rådet, T-228/02, EU:T:2006:384, præmis 147).

- 171 Når der er tale om restriktive foranstaltninger, skal denne anden måde i princippet bestå i en individuel underretning, eftersom sådanne foranstaltninger kan have væsentlig betydning for de omfattede personer eller enheder og kunne begrænse udøvelsen af deres grundlæggende rettigheder (jf. i denne retning dom af 14.10.2009, Bank Melli Iran mod Rådet, T-390/08, EU:T:2009:401, præmis 86).
- 172 I denne forbindelse har Rådet gjort gældende, at det ikke kunne foretage en individuel underretning, eftersom det ikke kunne identificere en adresse, hvortil der kunne være sendt sagsøgeren en skrivelse. Sagsøgeren har i øvrigt aldrig angivet nogen kontaktadresse og har aldrig henvendt sig til Rådet for at få en forklaring på, hvorfor sagsøgerens navn var blevet opført på listerne vedrørende indefrysning af midler.
- 173 Herom anførte sagsøgerens advokat under retsmødet som svar på Rettens spørgsmål, at han ikke havde kunnet meddele Rådet en sådan adresse, eftersom han af sikkerhedsgrunde ikke selv var i besiddelse af en.
- 174 Kommissionen har for sit vedkommende bemærket, at sagsøgeren selv ikke i forbindelse med det for Retten indbragte søgsmål har oplyst nogen egentlig adresse.
- 175 Hvad dette angår bemærkes, at forpligtelsen til individuelt at meddele personer og enheder, over for hvilke der er fastsat restriktive foranstaltninger, en konkret og præcis begrundelse, hovedsageligt har til formål at supplere offentliggørelsen af en bekendtgørelse i *Den Europæiske Unions Tidende*, hvorved de berørte personer eller enheder oplyses om, at der er truffet restriktive foranstaltninger over for dem, og at de kan anmode om at få tilsendt begrundelsen for foranstaltningerne, idet der angives en præcis adresse, hvortil anmodningen kan sendes. Individuel underretning af de berørte personer eller enheder er således ikke den eneste metode, der anvendes til at oplyse dem om de foranstaltninger, som er truffet over for dem.
- 176 Endvidere fremgår det af retspraksis, at forpligtelsen til at give individuel meddelelse om begrundelsen for restriktive foranstaltninger ikke gælder i alle tilfælde, men kun når det er muligt at opfylde den (jf. i denne retning dom af 16.7.2014, Hassan mod Rådet, T-572/11, EU:T:2014:682, præmis 37).
- 177 I det foreliggende tilfælde fremgår det, at sagsøgerens adresse er ukendt selv inden for rammerne af den foreliggende sag, eftersom sagsøgeren kun over for Retten har oplyst navnet på en by og et land, og at disse oplysninger desuden har ændret sig to gange siden indbringelsen af søgsmålet (først Beirut i Libanon, siden Damaskus i Syrien og endelig Doha i Qatar).
- 178 Under retsmødet gjorde sagsøgeren i øvrigt gældende, at Rådet havde mulighed for at finde frem til den adresse, hvorpå der kunne gives individuel meddelelse, idet Unionen råder over et net af repræsentanter i udlandet, og at det var Rådet, og ikke sagsøgeren, som det påhvilede at tage initiativer i dette øjemed, eftersom de foranstaltninger, der var fastsat i retsakterne af juli 2010, kunne få negative følger for denne.
- 179 Det bemærkes hvad dette angår, at den forpligtelse til at give individuel meddelelse, der påhviler institutionerne inden for de rammer, der angives i præmis 176 ovenfor, ikke kan fritage sagsøgeren for at træffe enhver foranstaltning, som gør det muligt for denne at gøre sig bekendt med sin retsstilling, herunder navnlig at indhente oplysning om, hvilke klagepunkter der foreholdes sagsøgeren. Således som det fremgår af præmis 4 og 5 ovenfor, har sagsøgerens navn været opført på listerne vedrørende indefrysning af midler siden december 2001. Da sagsøgeren vidste, at der havde fundet drøftelser sted i Rådet om, hvorvidt dennes navn skulle opretholdes på listerne, kunne denne have taget de nødvendige skridt over for Rådet for at få præcise og konkrete oplysninger om grundene til de

foranstaltninger, sagsøgeren var omfattet af, eventuelt ved at udpege en advokat til at repræsentere sig, således som sagsøgeren i øvrigt har gjort i forbindelse med de sager, denne har anlagt ved Retten, og med henblik på at varetage sit forsvar i appelsagen for Domstolen. Eftersom sagsøgeren ikke har benyttet denne mulighed, kan denne ikke gøre følgerne af sin egen passivitet gældende mod Rådet.

180 Rådet tilsidesatte derfor ikke princippet om iagttagelse af retten til forsvar, da det, uden at give individuel meddelelse, ud over at offentliggøre retsakterne af december 2009 i *Den Europæiske Unions Tidende* offentliggjorde en bekendtgørelse, hvori sagsøgeren blev oplyst om, at denne kunne udbede sig begrundelsen for retsakterne, eftersom det under omstændighederne i den foreliggende sag ikke var muligt at give en sådan meddelelse.

181 På denne baggrund må det andet anbringende forkastes.

3. Det tredje anbringende om krænkelse af ejendomsretten

182 I sit tredje anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at indefrysningen af midler ved retsakterne af juli 2010 udgør en krænkelse af ejendomsretten, der er sikret ved artikel 17 i chartret om grundlæggende rettigheder og artikel 1 i tillægsprotokol nr. 1 til EMRK. Sagsøgeren har i denne forbindelse henvist til dom af 3. september 2008, Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen (C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461), og af 11. juni 2009, Othman mod Rådet og Kommissionen (T-318/01, EU:T:2009:187).

183 Rådet har, støttet af Kommissionen på dette punkt, bestridt dette anbringende.

184 Det bemærkes herom, at de grundlæggende rettigheder, herunder ejendomsretten, ikke nyder en absolut beskyttelse i EU-retten. Udøvelsen af disse rettigheder kan underlægges begrænsninger, forudsat at disse begrænsninger for det første behørigt tilgodeser formål af almen interesse, som Unionen forfølger, og for det andet, når henses til deres formål, ikke indebærer et uforholdsmæssigt og uantageligt indgreb, som krænker selve deres centrale indhold (jf. i denne retning dom af 15.11.2012, Al-Aqsa mod Rådet og Nederlandene mod Al-Aqsa, C-539/10 P og C-550/10 P, EU:C:2012:711, præmis 121 og den deri nævnte retspraksis).

185 Hvad førstnævnte betingelse angår bemærkes, at indefrysningen af midler, finansielle aktiver og andre økonomiske ressourcer, der tilhører personer, som er identificeret ifølge reglerne i forordning nr. 2580/2001 og fælles holdning 2001/931 som værende involveret i finansiering af terrorisme, tilgodeser et formål af almen interesse, eftersom den er et led i bekæmpelsen af de trusler mod international fred og sikkerhed, som terrorhandlinger indebærer (jf. i denne retning dom af 15.11.2012, Al-Aqsa mod Rådet og Nederlandene mod Al-Aqsa, C-539/10 P og C-550/10 P, EU:C:2012:711, præmis 123 og den deri nævnte retspraksis).

186 Med hensyn til sidstnævnte betingelse bemærkes, at de foranstaltninger, hvorved der fastsættes indefrysning af midler, herunder navnlig opretholdelse af sagsøgerens navn på de omtvistede lister af juli 2010, ikke forekommer uforholdsmæssige eller uantagelige eller at krænke de grundlæggende rettigheders, eller nogle af disses, centrale indhold.

187 Denne form for foranstaltninger er nemlig nødvendige i et demokratisk samfund med henblik på at bekæmpe terrorisme (jf. i denne retning dom af 23.10.2008, People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet, T-256/07, EU:T:2008:461, præmis 129 og den deri nævnte retspraksis).

188 Endvidere er foranstaltninger vedrørende indefrysning af midler ikke absolutte, men hjemler mulighed for dels at tillade, at indefrosne midler anvendes til opfyldelse af essentielle behov eller bestemte forpligtelser, dels under bestemte betingelser at give specifikke tilladelser til at frigive midler, andre

finansielle aktiver eller andre økonomiske ressourcer (jf. dom af 15.11.2012, Al-Aqsa mod Rådet og Nederlandene mod Al-Aqsa, C-539/10 P og C-550/10 P, EU:C:2012:711, præmis 127 og den deri nævnte retspraksis).

- 189 Desuden er opretholdelsen af personers og enheders navn på listerne vedrørende indefrysning af midler undergivet en periodisk reevaluering med henblik på at sikre, at de personer og enheder, som ikke længere opfylder kriterierne for at figurere på den omtvistede liste, slettes derfra (dom af 15.11.2012, Al-Aqsa mod Rådet og Nederlandene mod Al-Aqsa, C-539/10 P og C-550/10 P, EU:C:2012:711, præmis 129).
- 190 Disse omstændigheder påvirkes ikke af den retspraksis, som er fastlagt i de domme, hvortil sagsøgeren har henvist.
- 191 I de nævnte domme fastslog Domstolen, at der var tale om en ubegrundet begrænsning, fordi De Forenede Nationers Sikkerhedsråd havde forordnet restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren, uden at denne havde var blevet indrømmet processuelle garantier, der gav sagsøgeren mulighed for at gøre sine bemærkninger gældende over for de myndigheder ved De Forenede Nationer, som var ansvarlige for vedtagelsen af foranstaltningerne, eller over for Rådet, der havde gennemført dem på medlemsstaternes område.
- 192 En sådan situation er forskellig fra situationen i den foreliggende sag, hvor retsakterne af juli 2010 ikke vedrører en første optagelse på lister vedrørende indefrysning af midler og ikke bygger på en resolution vedtaget af De Forenede Nationers Sikkerhedsråd, og hvor sagsøgeren som følge af offentliggørelsen af bekendtgørelsen af december 2009 har haft mulighed for gøre sine bemærkninger gældende vedrørende de forhold, der blev foreholdt denne (jf. præmis 170-180 ovenfor).
- 193 På denne baggrund må det tredje anbringende forkastes.

4. Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten

- 194 Ved det fjerde anbringende har sagsøgeren foreholdt Rådet, at det i retsakterne af juli 2010, således som de blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, ikke gav en begrundelse for, at sagsøgerens navn var opretholdt på de omtvistede lister af juli 2010.
- 195 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt dette anbringende.
- 196 Det bemærkes hvad dette angår, at Rådet den 13. juli 2010 i *Den Europæiske Unions Tidende* offentliggjorde dels konklusionen og den generelle begrundelse for retsakterne af juli 2010, dels bekendtgørelsen af juli 2010, hvori det oplyste de berørte personer og enheder om, at de kunne anmode Rådet om at få begrundelsen for de nævnte retsakter udleveret.
- 197 Som anført i præmis 170 ovenfor er det tidligere blevet fastslået, at Rådet, når der er tale om restriktive foranstaltninger, kan begrænse offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* af de retsakter, hvori de foranstaltningerne fastsættes, til konklusionen og den begrundelse, hvorpå de støttes, uden at tilsidesætte begrundelsespligten og princippet om iagttagelse af retten til forsvar, idet det hermed forudsættes, at afgørelsens specifikke og konkrete begrundelse skal formaliseres og meddeles de berørte parter på enhver anden hensigtsmæssig måde.
- 198 På denne baggrund var Rådet, i modsætning til hvad sagsøgeren har hævdet, ikke forpligtet til i retsakterne af juli 2010, således som de blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, at angive den specifikke og konkrete begrundelse for vedtagelsen af dem.

- 199 Sagsøgeren har imidlertid gjort gældende, at begrundelsen for retsakterne af juli 2010 skulle have været meddelt sagsøgeren i stedet for at blive bekendtgjort i *Den Europæiske Unions Tidende*. Sagsøgeren har ligeledes anført, at det var vanskeligt for denne at få kendskab til bekendtgørelsen, fordi den ikke indeholdt en udtrykkelig henvisning til sagsøgeren. Endelig har sagsøgeren hævdet, at den periode, hvori sagsøgeren kunne anmode Rådet om at få begrundelsen for retsakterne af juli 2010 udleveret, i bekendtgørelsen var begrænset til to måneder, hvilket ikke var en rimelig frist.
- 200 Hvad dette angår bemærkes, således som det fremgår af præmis 176-180 ovenfor, at det ikke var muligt for Rådet at give individuel meddelelse om begrundelsen for retsakterne af juli 2010, da det ikke var i besiddelse af sagsøgerens præcise adresse, hvorfor det måtte begrænse sig til at offentliggøre bekendtgørelsen af juli 2010.
- 201 Endvidere kan den omstændighed, at navnene på de personer og enheder, som var omhandlet i bekendtgørelsen af juli 2010, ikke udtrykkeligt var angivet i den, ikke i sig selv anses for en tilsidesættelse af begrundelsespligten, eftersom der i bekendtgørelsen blev henvist til forordningen af juli 2010, hvori de var angivet.
- 202 Endelig er det ikke korrekt, at anmodningen om at få begrundelsen for de omhandlede retsakter udleveret ifølge bekendtgørelsen af juli 2010 skulle fremsættes senest to måneder efter offentliggørelsen af denne. I modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende, var fristen for at anmode om begrundelsen for retsakterne af juli 2010 ikke begrænset til to måneder i bekendtgørelsen, hvori det kun var angivet, at Rådet regelmæssigt reviderede listerne vedrørende indefrysning af midler i henhold til artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931, og at berørte personer og enheder, der indgav anmodning om fornyet gennemgang, skulle gøre dette senest to måneder efter offentliggørelsen af bekendtgørelsen, hvis de ønskede, at den blev behandlet under den følgende revision.
- 203 På baggrund af ovenstående betragtninger må det fastslås, at Rådet overholdt begrundelsespligten, hvorfor det fjerde anbringende må forkastes.

5. Konklusion

- 204 På baggrund af ovenstående betragtninger må Rådet frifindes i den udstrækning, søgsmålet vedrører retsakterne af juli 2010.

C. Påstanden om annullation af retsakterne af januar 2011

- 205 Det fremgår af præmis 73 ovenfor, at sagsøgeren til støtte for påstanden om annullation af retsakterne af januar 2011 har påberåbt sig de samme annullationsanbringender, som er fremsat vedrørende retsakterne af juli 2010.

1. Det første anbringende om et åbenbart urigtigt skøn

- 206 Da det første anbringende er identisk med det, som er påberåbt vedrørende retsakterne af juli 2010, og prøvelsen af det ikke er afhængig af omstændigheder, der er særlige for vedtagelsen af disse retsakter, må anbringendet forkastes af de samme grunde som dem, der angives i præmis 150-157 ovenfor.
- 207 Det første anbringende forkastes således.

2. Det andet anbringende om tilsidesættelse af princippet om iagttagelse af retten til forsvar

- 208 Ved det andet anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at princippet om iagttagelse af retten til forsvar blev tilsidesat ved, at de forhold, der blev lagt sagsøgeren til last, og som lå til grund for retsakterne af januar 2011, ikke var blevet meddelt sagsøgeren, før retsakterne blev vedtaget.
- 209 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt dette anbringende.
- 210 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at Rådet inden vedtagelsen af retsakterne af januar 2011 offentliggjorde en bekendtgørelse i *Den Europæiske Unions Tidende* for den 20. november 2010, hvori de personer og enheder, som var omfattet af gennemførelsesforordning nr. 610/2010, blev gjort opmærksomme på, at Rådet efter at have modtaget nye oplysninger havde ændret begrundelsen for forordningen, og at de kunne anmode Rådet om at få begrundelsen udleveret (jf. præmis 13 ovenfor).
- 211 I præmis 176-180 ovenfor blev det fastslået, at det på grund af omstændighederne i det foreliggende tilfælde ikke kunne anses for en tilsidesættelse af princippet om iagttagelse af retten til forsvar, at der ikke blev givet sagsøgeren individuel meddelelse om begrundelsen for gennemførelsesforordning nr. 1285/2009. Det forholder sig på samme måde med hensyn til begrundelsen for retsakterne af januar 2011.
- 212 Sagsøgeren har oplyst, at Rådet ved den skrivelse af 10. december 2010, hvortil der henvises i præmis 14 ovenfor, meddelte sagsøgerens advokat begrundelsen for, at det havde til hensigt at opretholde sagsøgerens navn på de omtvistede lister af januar 2011. Efter sagsøgerens opfattelse skulle skrivelsen have været tilsendt sagsøgeren selv og ikke dennes advokat, som ikke havde fuldmagt til at modtage sådanne skrivelser.
- 213 Adspurgt herom under retsmødet medgav Rådet, at det sendte skrivelsen til sagsøgerens advokat for at underrette sagsøgeren, men at fremsendelsen af skrivelsen ikke skal betragtes som en individuel meddelelse.
- 214 Hvad dette angår bemærkes, at det fremgår af den retspraksis, hvortil der henvises i præmis 176 ovenfor, at der kun består pligt til at give individuel meddelelse, når dette er muligt, hvilket det, som anført i præmis 177-180 ovenfor, ikke var i det foreliggende tilfælde, da der ikke syntes at findes nogen adresse, da en sådan ikke var blevet meddelt Rådet, og da sagsøgeren ikke havde tilkendegivet, at denne ønskede at modtage begrundelsen.
- 215 Det påvirker ikke denne konklusion, at der blev tilsendt sagsøgerens advokat en skrivelse, selv om denne ikke havde fået fuldmagt af sagsøgeren til at modtage den. Den omstændighed, at der ikke forelå nogen fuldmagt, snarere bekræfter end afkræfter, at Rådet, således som det blev anført i den foregående præmis, ikke havde nogen mulighed for at tilstille sagsøgeren begrundelsen individuelt.
- 216 På denne baggrund må det andet anbringende forkastes.

3. Det tredje anbringende om krænkelse af ejendomsretten

- 217 Da anbringendet er identisk med det, som er påberåbt vedrørende retsakterne af juli 2010, må det forkastes af de samme grunde som dem, der angives i præmis 184-189 ovenfor.
- 218 Med hensyn til henvisningen til dom af 3. september 2008, Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen (C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461), og af 11. juni 2009, Othman mod Rådet og Kommissionen (T-318/01, EU:T:2009:187), bemærkes, at

omstændighederne i det foreliggende tilfælde ligeledes er forskellige fra dem, der gav anledning til disse domme, eftersom begrundelsen for retsakterne af januar 2011 behørigt blev gjort tilgængelig for sagsøgeren, før disse blev vedtaget, således som det fremgår af præmis 210-215 ovenfor.

219 Det tredje anbringende må derfor forkastes.

4. Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten

220 Ved det fjerde anbringende har sagsøgeren foreholdt Rådet, at det i retsakterne af januar 2011 som offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* ikke udtrykkeligt angav grundene til, at sagsøgerens navn skulle opretholdes på de omtvistede lister af januar 2011.

221 Hvad dette angår blev det bemærket i præmis 170 og 197 ovenfor, at det fremgår af retspraksis angående foranstaltninger vedrørende indefrysning af midler, at det er acceptabelt, at den udgave, der offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*, kun indeholder konklusionen og en generel begrundelse, idet den specifikke og konkrete begrundelse for de pågældende foranstaltninger skal bringes til de berørte parter på enhver hensigtsmæssig måde.

222 I præmis 200 ovenfor blev det for så vidt angår retsakterne af juli 2010 fastslået, at Rådet af de grunde, som angives i præmis 176-180, kunne opfylde de krav, som følger af retspraksis, ved at bringe den specifikke og konkrete begrundelse for de restriktive foranstaltninger til sagsøgerens kendskab ved at offentliggøre en bekendtgørelse i *Den Europæiske Unions Tidende* med oplysning om, at sagsøgeren kunne anmode Rådet om at få begrundelsen udleveret. Det forholder sig på samme måde med hensyn til begrundelsen for retsakterne af januar 2011.

223 Det forhold, at der ikke kunne gives sagsøgeren en meddelelse, påvirkes af den grund, som anføres i præmis 215 ovenfor, under omstændighederne i det foreliggende tilfælde ikke af, at der blev tilsendt sagsøgerens advokat en skrivelse, uden at advokaten havde fået fuldmagt af sagsøgeren til at modtage en sådan.

224 Det fjerde anbringende må følgelig forkastes.

5. Konklusion

225 På baggrund af ovenstående betragtninger må Rådet frifindes for så vidt angår retsakterne af januar 2011.

D. Påstanden om annullation af retsakterne af juli 2011 til juli 2014

226 Til støtte for påstanden om annullation af retsakterne af juli 2011 til juli 2014 har sagsøgeren i det supplerende skriftlige indlæg og anmodningerne om tilpasning af stævningen påberåbt sig otte anbringender, der vedrører henholdsvis:

- tilsidesættelse af artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931
- fejl vedrørende den materielle rigtighed af de faktiske omstændigheder
- fejlagtig vurdering med hensyn til, at sagsøgeren skulle være en terrororganisation
- utilstrækkelig hensyntagen til, at situationen havde udviklet sig på grund af den tid, der var gået
- tilsidesættelse af princippet om ikke-indblanding

- tilsidesættelse af begrundelsespligten
- tilsidesættelse af princippet om iagttagelse af retten til forsvar og af princippet om ret til en effektiv domstolsbeskyttelse
- krænkelse af ejendomsretten.

227 Indledningsvis prøves det første anbringende, derpå det sjette og det andet anbringende, for så vidt som dette vedrører tilsidesættelse af begrundelsespligten, derefter det andet anbringende, for så vidt som dette vedrører en fejl vedrørende den materielle rigtighed af de faktiske omstændigheder, og endelig det tredje, det fjerde, det femte, det syvende og det ottende anbringende.

1. Det første anbringende om tilsidesættelse af artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931

228 Inden for rammerne af det første anbringende har sagsøgeren efter at have gjort sine bemærkninger gældende vedrørende udpegningen af de organisationer, som er omfattet af de afgørelser, der er truffet af henholdsvis Det Forenede Kongeriges og de amerikanske myndigheder, foreholdt Rådet, at det har tilsidesat artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 ved at kvalificere disse afgørelser som afgørelser truffet af kompetente myndigheder som omhandlet i denne bestemmelse.

229 Opretholdelsen af en person eller enhed på listen vedrørende indefrysning af midler udgør i det væsentlige en forlængelse af den oprindelige opførelse og forudsætter derfor, at risikoen for den pågældende persons eller enheds involvering i terroraktiviteter fortsat består, således som denne risiko oprindeligt blev fastslået af Rådet på grundlag af den nationale afgørelse, der tjente som grundlag for denne oprindelige opførelse (domme af 26.7.2017, Rådet mod LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, præmis 61, og Rådet mod Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, præmis 39).

230 Anbringendet er følgelig relevant.

231 På baggrund af appeldommen skal det indledningsvis fastslås, hvilket organisationer der er omfattet af de afgørelser, som er truffet af henholdsvis Det Forenede Kongeriges og de amerikanske myndigheder, og derpå foretages en prøvelse først af de klagepunkter, der særligt vedrører de amerikanske myndigheders afgørelser, og dernæst af de klagepunkter, som både angår Det Forenede Kongeriges og de amerikanske myndigheders afgørelser.

a) Udpegningen af de organisationer, som er omfattet af Det Forenede Kongeriges og de amerikanske myndigheders afgørelser

232 Sagsøgeren har anført, at retsakterne af juli 2011 til juli 2014 ifølge den af Rådet meddelte begrundelse er baseret på en afgørelse truffet af Home Secretary, som forbyder Hamas' væbnede gren, Hamas-Izz al-Din al-Qassem, og to amerikanske afgørelser, der vedrører Hamas uden nærmere præcisering.

233 Sagsøgeren tvivler på, at de amerikanske myndigheder har haft til hensigt at opføres Hamas som helhed på listerne, og finder, at Rådet ved at lægge til grund, at dette er tilfældet, har foretaget en udvidende fortolkning af deres afgørelser, som ikke følger klart af de lister, som denne stats myndigheder har offentliggjort.

234 Hvad dette angår bemærkes, at der udtrykkeligt henvises til Hamas i de amerikanske afgørelser, og at denne benævnelse i den afgørelse, hvori Hamas kvalificeres som en udenlandsk terrororganisation, udbygges med en halv snes andre – heriblandt »Izz al-Din al-Qassem-Brigaderne« – hvorunder Hamas ligeledes var kendt (also known as).

- 235 I modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende, kan denne omstændighed ikke fortolkes således, at de amerikanske myndigheder derved ønskede at begrænse udpegningen til kun at omfatte » Hamas-Izz al-Din al-Qassem«. For det første findes der blandt de supplerende benævnelser sådanne, som henviser til Hamas som helhed, såsom »Islamic Resistance Movement«, som er den engelske oversættelse af »Harakat Al-Muqawama Al-Islamia«, der ligeledes er en benævnelse, som forekommer i afgørelserne, og hvoraf » Hamas« er et akronym. For det andet har henvisningen til disse forskellige benævnelser kun til formål at sikre den konkrete effektivitet af den over for Hamas trufne foranstaltning ved at gøre det muligt at ramme Hamas gennem alle kendte benævnelser for og grene af denne.
- 236 Det følger af det ovenstående, at Home Secretarys afgørelse omfatter Hamas-Izz al-Din al-Qassem, og at de amerikanske afgørelser omfatter Hamas, herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

b) De kritikpunkter, der særligt vedrører de amerikanske myndigheders afgørelser

- 237 Efter sagsøgerens opfattelse kunne Rådet ikke lægge de amerikanske myndigheders afgørelser til grund for retsakterne af juli 2011 til juli 2014, eftersom De Forenede Stater er et tredjeland, og dets myndigheder principielt ikke er »kompetente myndigheder« som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931.
- 238 Hvad dette angår har sagsøgeren principalt gjort gældende, at den ordning, der fastsættes ved artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931, hviler på den tillid, der næres til de nationale myndigheder, som bygger på princippet om loyalt samarbejde mellem Rådet og Unionens medlemsstater, fælles værdier, der er nedfældet i traktaten, og iagttagelsen af fælles normer, herunder EMRK og chartret om grundlæggende rettigheder. Myndighederne i tredjelande kan ikke være genstand for samme tillid.
- 239 Subsidiært har sagsøgeren gjort gældende for det tilfælde, at det fastslås, at en myndighed i en tredjestat kan udgøre en kompetent myndighed som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931, at det påhviler Rådet at gennemføre en række kontrolforanstaltninger, hvilket det ikke har gjort i det foreliggende tilfælde.
- 240 Når Rådet baserer sig på en afgørelse truffet af en myndighed i et tredjeland, bør det således kontrollere, at myndigheden har iagttaget retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, idet det førstnævnte af disse principper indebærer, at begrundelsen for den afgørelse, myndigheden i tredjelandet har truffet, er blevet meddelt den berørte part så tidligt som muligt, og at denne har fået mulighed for gøre sine synspunkter gældende vedrørende afgørelsen.
- 241 En undersøgelse af de relevante amerikanske bestemmelser viser imidlertid, at den nationale procedure ikke opfylder Unionens normer. Det er nemlig ikke fastsat i bestemmelserne, at de trufne afgørelser, endsige begrundelsen for dem, skal meddeles, og heller ikke, at de skal motiveres, ligesom fristerne for at anlægge søgsmål til prøvelse af afgørelserne er meget korte. Når de berørte personer hverken underrettes om begrundelsen for de afgørelser, der træffes over for dem, eller om, at de er truffet, har de ikke mulighed for at gøre deres synspunkter gældende eller for at vurdere, om der skal anlægges søgsmål. Således forholdt det sig i sagsøgerens tilfælde, idet denne således hverken modtog nogen meddelelse eller nogen oplysninger om, at denne var blevet klassificeret som en udenlandsk terrororganisation og udtrykkeligt udpeget som en international terrorenhed, og derfor ikke kunne gøre sine rettigheder gældende.
- 242 Desuden er der ikke fastsat ret til aktindsigt i den amerikanske lovgivning, og mulighederne for administrativ revurdering af de berørte personers situation er meget begrænsede. Det kan ikke råde bod på tilsidesættelsen af retten til forsvar i forbindelse med administrative klager, at der er aktindsigt inden for rammerne af en retssag, eftersom retten skal lægge de sagsakter til grund, som de administrative myndigheder har oprettet, de berørte parter kun har en meget kort frist til at fremlægge

beviser, og de administrative myndigheder kan afvise sådanne. Selv inden for rammerne af en retssag er retten til aktindsigt meget ufuldstændig, og de berørte parter kan kun påberåbe sig en tilsidesættelse af deres rettigheder, hvis de har en særlig tilknytning til De Forenede Stater.

243 Rådet har bestridt denne argumentation.

244 Det bemærkes hvad dette angår med hensyn til sagsøgerens principale argument, at Domstolen i dom af 26. juli 2017, Rådet mod LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583, præmis 22), afgjorde, at begrebet »kompetent myndighed«, der anvendes i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931, ikke er begrænset til medlemsstaternes myndigheder, men i princippet ligeledes kan omfatte tredjelandes myndigheder.

245 Domstolens fortolkning er dels begrundet i ordlyden af artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931, der ikke begrænser begrebet »kompetent myndighed« til medlemsstaternes myndigheder, dels af formålet med denne fælles holdning, som er blevet vedtaget med henblik på at gennemføre FN's Sikkerhedsråds resolution 1373 (2001), med hvilken det tilsigtes at intensivere bekæmpelsen af terrorisme på verdensplan gennem et systematisk og tæt samarbejde mellem samtlige stater (dom af 26.7.2017, Rådet mod LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, præmis 23).

246 Med hensyn til det subsidiære argument bemærkes, at når Rådet støtter sig på en afgørelse truffet af et tredjeland, skal det ifølge Domstolen forinden kontrollere, at afgørelsen er blevet truffet under overholdelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsprøvelse, og i begrundelsen for sine egne afgørelser give oplysninger, som viser, at det har foretaget denne kontrol (jf. i denne retning dom af 26.7.2017, Rådet mod LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, præmis 31).

247 Med henblik herpå skal Rådet i begrundelsen for en afgørelse om indefrysning af midler, eventuelt kortfattet, redegøre for grundene til, at det er af den opfattelse, at den afgørelse fra et tredjeland, som det agter at støtte sig på, er blevet truffet under overholdelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse (dom af 26.7.2017, Rådet mod LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, præmis 33).

248 I præmis 36 i dom af 26. juli 2017, Rådet mod LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), prøvede Domstolen på grundlag af disse regler begrundelsen for gennemførelsesforordning (EU) nr. 790/2014, hvori Rådet dels havde henvist til, at den indiske regering i 1992 havde forbudt Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) i henhold til Unlawful Activities Act 1967 (lov af 1967 om ulovlige aktiviteter) og derpå opført LTTE på den liste over terrororganisationer, som er indeholdt i bilaget til Unlawful Activities Prevention (Amendment) Act 2004 (lov af 2004 om ændring af lov om forebyggelse af ulovlige aktiviteter), dels havde angivet, at section 36 og 37 i lov af 1967 om ulovlige aktiviteter indeholdt bestemmelser om klage over og fornyet gennemgang af den indiske liste over personer og enheder, som var omfattet af restriktive foranstaltninger, at den afgørelse, hvorved LTTE var blevet forbudt i sin egenskab af ulovlig forening, var blevet gennemgået med jævne mellemrum af den indiske indenrigsminister, at den sidste fornyede gennemgang havde fundet sted den 14. maj 2012, og at udpegelsen af LTTE som enhed involveret i terrorhandlinger – efter en fornyet gennemgang foretaget af den i medfør af lov af 1967 om forebyggelse af ulovlige aktiviteter oprettede domstol – var blevet bekræftet af den indiske indenrigsminister den 11. december 2012.

249 På baggrund af ovennævnte oplysninger fastslog Domstolen i præmis 37 i dom af 26. juli 2017, Rådet mod LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), at det ikke kunne udledes af noget i forordning nr. 790/2014, at Rådet havde kontrolleret, om de indiske afgørelser var blevet truffet under iagttagelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, og at begrundelsen for forordningen derfor ikke gjorde det muligt at vide, om Rådet havde opfyldt sin kontrolforpligtelse.

- 250 I retsakterne af juli 2011 til juli 2014 anførte Rådet som den eneste oplysning om dette punkt, at klassificeringen af sagsøgeren som en udenlandsk terrororganisation »kan undergives retslig prøvelse i henhold til De Forenede Staters lovgivning«, og at klassificeringen af sagsøgeren som en udtrykkeligt udpeget international terrorenhed »kan undergives administrativ og retslig prøvelse i henhold til De Forenede Staters lovgivning«.
- 251 I lighed med den sag, der gav anledning til dom af 26. juli 2017, Rådet mod LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), kan det ikke udledes af disse angivelser, at Rådet havde kontrolleret, at de amerikanske afgørelser var blevet truffet under iagttagelse af de berørte personers og enheders ret til forsvar og til en effektiv domstolsbeskyttelse.
- 252 På denne baggrund kan de amerikanske afgørelser ikke anvendes som grundlag for retsakterne af juli 2011 til juli 2014.
- 253 Da det imidlertid ikke foreskrives i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931, at Rådets retsakter skal bygge på flere afgørelser truffet af kompetente myndigheder, kunne retsakterne af juli 2011 til juli 2014 baseres alene på Home Secretarys afgørelse, hvorfor den videre prøvelse af søgsmålet skal foretages i den udstrækning, retsakterne af juli 2011 til juli 2014 bygger på denne afgørelse.

c) De klagepunkter, der både vedrører de amerikanske myndigheders og Det Forenede Kongeriges myndigheders afgørelser

- 254 Sagsøgeren har gjort gældende, at de amerikanske og Det Forenede Kongeriges myndigheders afgørelser, som danner grundlag for retsakterne af juli 2011 til juli 2014, ikke udgør »afgørelser truffet af en kompetent myndighed« som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 af tre grunde.
- 255 I overensstemmelse med præmis 253 ovenfor prøves disse grunde i det følgende i den udstrækning, de vedrører Home Secretarys afgørelse.

1) Den fortrinsstilling, der skal gives judicielle myndigheder

- 256 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet i henhold til artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 kun kan støtte sig på administrative afgørelser, hvis de judicielle myndigheder ikke har kompetence inden for bekæmpelse af terrorisme. Således forholder det sig ikke i det foreliggende tilfælde, eftersom de judicielle myndigheder i Det Forenede Kongerige har kompetence på dette område. Rådet kunne derfor ikke lægge Home Secretarys afgørelse til grund i retsakterne af juli 2011 til juli 2014.
- 257 Rådet har bestridt denne argumentation.
- 258 Hvad dette angår bemærkes, at det ifølge retspraksis ikke er afgørende ved anvendelsen af artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931, om en afgørelse er af administrativ eller juridisk art, eftersom det udtrykkeligt foreskrives i selve ordlyden af denne bestemmelse, at en ikke-judiciell myndighed ligeledes kan være en kompetent myndighed som omhandlet i den (dom af 23.10.2008, People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet, T-256/07, EU:T:2008:461, præmis 144 og 145, og af 16.10.2014, LTTE mod Rådet, T-208/11 og T-508/11, EU:T:2014:885, præmis 105).
- 259 Selv om artikel 1, stk. 4, andet afsnit, i fælles holdning 2001/931 indeholder en præference for afgørelser hidrørende fra judicielle myndigheder, udelukker den på ingen måde, at der tages hensyn til afgørelser hidrørende fra administrative myndigheder, når disse myndigheder i national ret for det første faktisk har beføjelse til at vedtage restriktive foranstaltninger over for grupperinger, der deltager i

terrorisme, og når disse myndigheder, selv om de blot er administrative, for det andet ikke desto mindre kan anses for at »tilsvare[...]« judicielle myndigheder (dom af 16.10.2014, LTTE mod Rådet, T-208/11 og T-508/11, EU:T:2014:885, præmis 107).

260 Ifølge retspraksis skal administrative myndigheder anses for at svare til judicielle myndigheder, når deres afgørelser kan undergives retslig prøvelse (dom af 23.10.2008, People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet, T-256/07, EU:T:2008:461, præmis 145).

261 Den omstændighed, at retterne i den pågældende stat har beføjelser inden for bekæmpelse af terrorisme, indebærer derfor ikke, at Rådet ikke kan tage hensyn til afgørelser truffet af den nationale administrative myndighed, som har ansvar for at vedtage restriktive foranstaltninger vedrørende terrorisme (jf. i denne retning dom af 16.10.2014, LTTE mod Rådet, T-208/11 og T-508/11, EU:T:2014:885, præmis 108).

262 I det foreliggende tilfælde fremgår det af de af Rådet fremlagte oplysninger, at Home Secretarys afgørelser kan indbringes for Proscribed Organisations Appeal Commission (klagenævn vedrørende forbudte organisationer, Det Forenede Kongerige), som træffer afgørelse i henhold til principperne om retslig prøvelse, og at hver part kan appellere klagenævnets afgørelse med hensyn til et retligt spørgsmål for en appeldomstol, hvis parten får tilladelse af nævnet eller i modsat fald af appeldomstolen (jf. i denne retning dom af 12.12.2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran mod Rådet, T-228/02, EU:T:2006:384, præmis 2).

263 Det fremgår under disse omstændigheder, at Home Secretarys afgørelser kan undergives retslig prøvelse, og at denne administrative myndighed i henhold til den retspraksis, for hvilken der redegøres i præmis 259 og 260 ovenfor, må anses for at svare til en judiciel myndighed og dermed, således som Rådet har gjort gældende, som en kompetent myndighed som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 i overensstemmelse med den retspraksis, hvori dette flere gange er blevet fastslået (dom af 23.10.2008, People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet, T-256/07, EU:T:2008:461, og af 16.10.2014, LTTE mod Rådet, T-208/11 og T-508/11, EU:T:2014:885).

264 Sagsøgeren har medgivet, at Retten i flere domme har fastslået, at Home Secretary udgør en kompetent myndighed, men har fremhævet, at Home Secretarys afgørelser i de pågældende sager var blevet suppleret med en domstolsafgørelse, hvilket ikke er tilfældet i den foreliggende sag.

265 Hvad dette angår bemærkes, i modsætning til hvad sagsøgeren har hævdet, at ingen af de afgørelser truffet af administrative myndigheder, som var omhandlet i dommene vedrørende retsakter baseret på en af Home Secretary truffet afgørelse, var blevet fulgt af en retslig afgørelse. Der forelå således ikke en sådan afgørelse i den sag, der gav anledning til dom af 16. oktober 2014, LTTE mod Rådet (T-208/11 og T-508/11, EU:T:2014:885, præmis 107). I den sag, som gav anledning til dom af 23. oktober 2008, People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet (T-256/07, EU:T:2008:461), henviste Retten, ud over til den administrative afgørelse, til en retslig afgørelse. Denne henvisning blev imidlertid foretaget i en meget særlig sammenhæng, hvori sagsøgeren havde anfægtet den administrative afgørelse på nationalt plan, hvilket ikke er tilfældet i den foreliggende sag.

266 Det følger af de ovenstående betragtninger, at retsakterne af juli 2011 til juli 2014 ikke kan annulleres af den grund, at Rådet i begrundelsen for dem henviser til en afgørelse truffet af Home Secretary, som udgør en administrativ myndighed.

2) Det forhold, at Home Secretarys afgørelse består i en opførelse på lister af terrororganisationer

267 Endvidere har sagsøgeren gjort gældende, at de handlinger foretaget af de kompetente myndigheder, herunder Home Secretary, som der er tale om i retsakterne af juli 2011 til juli 2014, i praksis består i at udarbejde lister over terrororganisationer med henblik på at pålægge dem restriktive

foranstaltninger. Den omstændighed, at en sådan opførelse på lister kan foretages, udgør ikke en repressiv kompetence, der kan sidestilles med kompetencen til at indlede »en undersøgelse eller en retsforfølgelse« eller med en »dom«, for at citere de beføjelser, som den »kompetente myndighed« skal være tillagt ifølge ordlyden af artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931.

- 268 Rådet har bestridt denne argumentation.
- 269 Det bemærkes hvad dette angår, at fælles holdning 2001/931 ifølge retspraksis ikke kræver, at den kompetente myndigheds afgørelse træffes inden for rammerne af en i snæver forstand strafferetlig proces, når blot den nationale procedure, henset til de formål, som fælles holdning 2001/931 forfølger i forbindelse med gennemførelsen af Sikkerhedsrådets resolution 1373 (2001), har til formål at bekæmpe terrorisme i vid forstand (dom af 16.10.2014, LTTE mod Rådet, T-208/11 og T-508/11, EU:T:2014:885, præmis 113).
- 270 Domstolen har således fastslået, at beskyttelsen af de berørte personer ikke anfægtes, hvis den af den nationale myndighed truffene afgørelse ikke indgår i en procedure, der tager sigte mod at pålægge straffesanktioner, men i en procedure om foranstaltninger af forebyggende karakter (dom af 15.11.2012, Al-Aqsa mod Rådet og Nederlandene mod Al-Aqsa, C-539/10 P og C-550/10 P, EU:C:2012:711, præmis 70).
- 271 På samme måde har Domstolen fastslået, at en afgørelse, hvorved der er »indledt en undersøgelse eller en retsforfølgelse«, for gyldigt at kunne påberåbes skal være truffet inden for rammerne af en national procedure, der direkte og principalt sigter mod at pålægge den berørte en foranstaltning med karakter af forebyggelse eller sanktion som et led i terrorbekæmpelse (dom af 30.9.2009, Sison mod Rådet, T-341/07, EU:T:2009:372, præmis 68).
- 272 I det foreliggende tilfælde fastsættes der i Home Secretarys afgørelse foranstaltninger, der forbyder organisationer, som anses for terroristiske.
- 273 En sådan afgørelse udgør ikke en egentlig afgørelse om »indled[ning af] en undersøgelse eller en retsforfølgelse for en terrorhandling« eller en afgørelse, hvorved »der er afsagt dom for sådanne handlinger« i en strengt strafferetlig forstand, men medfører et forbud mod sagsøgeren i Det Forenede Kongerige og er derfor, således som det foreskrives i retspraksis, klart blevet truffet inden for rammerne af en national procedure, der principalt tager sigte mod at pålægge sagsøgeren foranstaltninger med karakter af forebyggelse eller sanktion, som et led i terrorbekæmpelse (jf. i denne retning dom af 16.10.2014, LTTE mod Rådet, T-208/11 og T-508/11, EU:T:2014:885, præmis 115).
- 274 Med hensyn til den omstændighed, at den pågældende myndigheds handling fører til opstilling af en liste over personer eller enheder, der er involveret i terrorisme, bemærkes, at den ikke i sig selv indebærer, at myndigheden ikke har foretaget en individuel bedømmelse af hver enkelt person eller enhed, før denne blev opført på listen, eller at bedømmelsen nødvendigvis er vilkårlig eller grundløs (jf. i denne retning dom af 16.10.2014, LTTE mod Rådet, T-208/11 og T-508/11, EU:T:2014:885, præmis 118).
- 275 Det afgørende er således ikke, om den pågældende myndigheds virksomhed fører til opstilling af en liste over personer eller enheder, som er involveret i terrorisme, men om denne virksomhed udøves med tilstrækkelige garantier til, at Rådet kan støtte sig på den som grundlag for dets egen afgørelse om opførelse på en liste (jf. i denne retning dom af 16.10.2014, LTTE mod Rådet, T-208/11 og T-508/11, EU:T:2014:885, præmis 118).
- 276 Det er derfor ikke korrekt, når sagsøgeren hævder, at det principielt er i strid med fælles holdning 2001/931, at en kompetent myndighed kendetegnes af, at den har beføjelse til at foretage optegnelse på lister.

- 277 Dette afkræftes ikke af sagsøgerens øvrige argumenter.
- 278 For det første har sagsøgeren gjort gældende, at Rådet ifølge artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 kun kan lægge lister til grund, som er udarbejdet af FN's Sikkerhedsråd.
- 279 Dette argument kan ikke tages til følge, eftersom formålet med det sidste punktum i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 kun er at give Rådet en supplerende mulighed for udpegning ud over den, der kan foretages på grundlag af afgørelser truffet af kompetente nationale myndigheder.
- 280 For det andet har sagsøgeren anført, at Unionens liste i den udstrækning, den udgør en gentagelse af lister opstillet af kompetente myndigheder, kun er en liste over lister, som på denne måde udvider anvendelsesområdet for nationale administrative foranstaltninger, der i nogle tilfælde er fastsat af myndigheder i tredjelande, uden at de berørte personer er blevet underrettet derom, og uden at de har haft mulighed for at forsvare sig effektivt.
- 281 Hvad dette angår bemærkes, at Rådet, således som sagsøgeren har anført, lægger vurderinger foretaget af kompetente myndigheder til grund, når det udpeger de personer eller enheder, der skal omfattes af foranstaltninger vedrørende indfrysning af midler.
- 282 Inden for rammerne af fælles holdning 2001/931 er der indført en særlig form for samarbejde mellem medlemsstaternes myndigheder og EU-institutionerne, som indebærer en forpligtelse for Rådet til i videst muligt omfang at henholde sig til de kompetente nationale myndigheders skøn (jf. dom af 23.10.2008, People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet, T-256/07, EU:T:2008:461, præmis 133, og af 4.12.2008, People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet, T-284/08, EU:T:2008:550, præmis 53).
- 283 I princippet påhviler det ikke Rådet at tage stilling til, om medlemsstaternes myndigheder har iagttaget den berørtes grundlæggende rettigheder, idet beføjelsen hertil tilkommer de kompetente nationale domstole (jf. i denne retning dom af 11.7.2007, Sison mod Rådet, T-47/03, ikke trykt i Sml., EU:T:2007:207, præmis 168).
- 284 Kun undtagelsesvis, når sagsøgeren på grundlag konkrete beviser gør gældende, at myndigheder i medlemsstaterne ikke har iagttaget de grundlæggende rettigheder, påhviler det Retten at kontrollere, at de rent faktisk er blevet iagttaget.
- 285 Når myndigheder i tredjelande er involveret, påhviler det derimod Rådet – således som det bemærkes i præmis 246 og 247 ovenfor – på eget initiativ at sikre sig, at disse garantier rent faktisk er blevet opfyldt, og at begrunde sin afgørelse i så henseende.

3) Den manglende angivelse af, hvilke seriøse og troværdige beviser eller indicier der danner grundlag for Home Secretarys afgørelse

- 286 Sagsøgeren finder, at eftersom Rådet støttede sig på en administrativ og ikke en juridisk afgørelse, var det i retsakterne af juli 2011 til juli 2014 forpligtet til at godtgøre, at afgørelsen var »baseret på seriøse og troværdige beviser eller indicier« som foreskrevet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931.
- 287 Da denne argumentation ikke vedrører kvalifikationen »afgørelser truffet af en kompetent myndighed« som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931, som er genstanden for det foreliggende anbringende, men begrundelsen for retsakterne af juli 2011 til juli 2014, prøves den inden for rammerne af det sjette anbringende, hvori den ligeledes er blevet fremført.

d) Konklusion

- 288 Det fremgår af præmis 246-252 ovenfor, at de amerikanske afgørelser ikke kan danne grundlag for retsakterne af juli 2011 til juli 2014, eftersom Rådet ikke opfyldte begrundelsespligten for så vidt angår kontrollen af, at princippet om ret til forsvar og princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse var blevet overholdt i De Forenede Stater.
- 289 Endvidere fremgår det af præmis 234-236 ovenfor, at de afgørelser truffet af de amerikanske myndigheder, som er omfattet af det foreliggende anbringende, vedrørte Hamas som helhed, hvorimod den afgørelse, Det Forenede Kongeriges myndigheder havde truffet, kun omfattede Hamas-Izz al-Din al-Qassem.
- 290 Efter sagsøgerens opfattelse indebærer denne omstændighed, at retsakterne af juli 2011 til juli 2014 skal annulleres i den udstrækning, de vedrører Hamas, og kun kan bestå, for så vidt som de vedrører Hamas-Izz al-Din al-Qassem.
- 291 Rådet finder på sin side, at der ikke kan sondres mellem disse to »bevægelser« eller »dele af en bevægelse«, idet sagsøgeren i stævningen har fremstillet sin organisation som omfattende dem begge.
- 292 Hvad dette angår bemærkes, at det hedder således i stævningens punkt 7 og 8:
- »Hamas omfatter et politisk kontor og en væbnet fraktion: Hamas-Izz al-Din al-Qassem [...] »Selv om den bevæbnede fraktion har en vis selvstændighed, forbliver den underlagt de generelle strategier, som udarbejdes af det politiske kontor.« Det politiske kontor træffer beslutningerne, og brigaderne overholder dem på grund af den stærke solidaritet, der følger af bevægelsens religiøse aspekt.«
- 293 Denne fremstilling har betydelig bevisværdi, dels fordi den, således som Rådet har anført, hidrører fra sagsøgeren, dels fordi sagsøgeren har lagt stor vægt på den i sin argumentation i stævningen.
- 294 Videre i sine indlæg har sagsøgeren forklaret, at de to »bevægelser« eller »dele af en bevægelse« i realiteten hverken kan forveksles eller endsige forbindes med hinanden, eftersom de fungerer helt uafhængigt af hinanden.
- 295 Som en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse har Retten anmodet sagsøgeren om at fremlægge beviser for sine påstande, men sagsøgeren har ikke været i stand til at fremlægge noget dokument i denne henseende.
- 296 På denne baggrund kan Hamas-Izz al-Din al-Qassem ved bestemmelsen af virkningerne af prøvelsen af det første anbringende i den foreliggende sag ikke anses for at være en organisation, der er særskilt i forhold til Hamas (jf. i denne retning domme af 29.4.2015, National Iranian Gas Company mod Rådet, T-9/13, EU:T:2015:236, præmis 163 og 164, og Bank of Industry and Mine mod Rådet, T-10/13, EU:T:2015:235, præmis 182, 183 og 185).
- 297 Dette gælder så meget desto mere, som Hamas på trods af, at der er blevet truffet foranstaltninger over for organisationen i flere år, ikke har forsøgt at godtgøre over for Rådet, at den på ingen måde havde været involveret i de handlinger, som førte til vedtagelsen af de pågældende foranstaltninger, ved på en måde, der bortvejrer enhver tvivl, at distancere sig fra Hamas-Izz al-Din al-Qassem, som ifølge Hamas var eneansvarlig for handlingerne.
- 298 Anbringendet må følgelig forkastes.

2. Det sjette anbringende og det andet anbringende, for så vidt som dette vedrører tilsidesættelse af begrundelsespligten

299 Det fremgår af præmis 19-24 ovenfor, at Rådet baserede opretholdelsen af sagsøgerens navn på de omtvistede lister af juli og december 2011, af juni og december 2012, af juli 2013 og af februar og juli 2014 (herefter »de omtvistede lister af juli 2011 til juli 2014«) dels på den omstændighed, at de afgørelser, som var blevet kvalificeret som afgørelser truffet af en kompetent myndighed som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931, stadig var gyldige, dels på sine egne vurderinger for så vidt angår en række tildragelser, som var blevet tilregnet sagsøgeren og betegnet som terrorhandlinger som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i fælles holdning 2001/931.

300 Retten prøver nedenfor de klagepunkter vedrørende begrundelsespligten, som angår dels afgørelserne truffet af kompetente myndigheder, dels de senere indtrufne forhold, hvortil Rådet henviste.

a) De af de kompetente myndigheder trufne afgørelser

301 Som anført i præmis 286 ovenfor, har sagsøgeren gjort gældende, at det påhvilede Rådet i retsakterne af juli 2011 til juli 2014 at angive, hvilke »seriøse og troværdige beviser eller indicier« der lå til grund for de af kompetente myndigheder trufne afgørelser.

302 Rådet finder, støttet af Kommissionen, at der ikke er grundlag for argumentet.

303 Det følger af præmis 253 ovenfor, at dette anbringende kun skal prøves i den udstrækning, det vedrører Home Secretarys afgørelse.

304 Hvad dette angår bemærkes, at listerne vedrørende indefrysning af midler ifølge artikel 1, stk. 4, første afsnit, i fælles holdning 2001/931 skal udarbejdes på grundlag af præcise oplysninger eller forhold, som viser, at der er truffet en afgørelse af en kompetent myndighed over for de omhandlede personer og enheder, hvad enten der er indledt en undersøgelse eller en retsforfølgelse for en terrorhandling eller forsøg på at begå, deltage i eller lette gennemførelsen af en sådan handling, »baseret på seriøse og troværdige beviser eller indicier«, eller der er afsagt dom for sådanne handlinger.

305 Det følger af ordlyden af denne bestemmelse, at kravet om, at de af kompetente myndigheder trufne afgørelser er »baseret på seriøse og troværdige beviser eller indicier«, gælder for afgørelser, der drejer sig om indledning af undersøgelser eller retsforfølgelse, men ikke for afgørelser, der drejer sig om domme (jf. i denne retning dom af 15.11.2012, Al-Aqsa mod Rådet og Nederlandene mod Al-Aqsa, C-539/10 P og C-550/10 P, EU:C:2012:711, præmis 64).

306 I afgørelser, som vedrører indledning af undersøgelser eller af retsforfølgelse, beskytter kravet de berørte personer ved at sikre, at opførelsen af dem på lister vedrørende indefrysning af midler sker på et tilstrækkeligt solidt faktisk grundlag (jf. i denne retning dom af 15.11.2012, Al-Aqsa mod Rådet og Nederlandene mod Al-Aqsa, C-539/10 P og C-550/10 P, EU:C:2012:711, præmis 68), hvorimod dette ikke gælder for afgørelser, som vedrører domme, eftersom de oplysninger, der tidligere er indhentet under efterforskningen eller retsforfølgelsen, principielt har været underkastet en indgående prøvelse.

307 I det foreliggende tilfælde er Home Secretarys afgørelse endelig i den forstand, at den ikke skal følges af en undersøgelse. Endvidere har den, således som det fremgår af Rådets svar på et spørgsmål fra Retten, til formål at forbyde sagsøgeren i Det Forenede Kongerige med strafferetlige konsekvenser for personer, som, på nært hold eller på afstand, plejer forbindelse med denne.

- 308 På denne baggrund udgør Home Secretarys afgørelse ikke en afgørelse om indledning af en undersøgelse eller en retsforfølgelse, men skal sidestilles med en afgørelse, der vedrører en dom, og det påhvilede følgelig i henhold til artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 ikke Rådet at angive, hvilke seriøse beviser eller indicier der danner grundlag for denne myndigheds afgørelse.
- 309 Det er i denne forbindelse uden betydning, at Home Secretary udgør en administrativ myndighed, eftersom – således som det fremgår af præmis 262 og 263 ovenfor – Home Secretarys afgørelser kan undergives retslig prøvelse, og Home Secretary følgelig skal betragtes som svarende til en judiciel myndighed.

b) De forhold, som Rådet påberåbte sig selvstændigt

- 310 Inden for rammerne af det andet anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at de forhold, som Rådet påberåbte sig selvstændigt i retsakterne af juli 2011 til juli 2014, er for upræcise til at kunne danne grundlag for en afgørelse om at opretholde sagsøgerens navn på listerne, idet nogle af forholdene ikke er daterede, stedfæstede eller tilregnet sagsøgeren.
- 311 Det bemærkes hvad dette angår, at Domstolen i appeldommens præmis 32 udtalte, at det i visse situationer på grund af den forløbne tid eller udviklingen i de faktiske omstændigheder ikke kan udledes af det forhold alene, at den nationale afgørelse, som har dannet grundlag for den første opførelse på listerne, stadig er gældende, at der fortsat er risiko for, at den pågældende person eller enhed er involveret i terroraktiviteter.
- 312 I samme præmis i denne dom anførte Domstolen, at Rådet i sådanne situationer er forpligtet til at støtte opretholdelsen af personens eller enhedens navn på listerne vedrørende indefrysning af midler på en ajourført vurdering af situationen, idet det herved skal tage hensyn til de seneste faktiske forhold, der godtgør, at risikoen fortsat foreligger.
- 313 Endvidere bemærkede Domstolen i appeldommens præmis 33, at der i det foreliggende tilfælde var gået lang tid mellem på den ene side vedtagelsen af de nationale afgørelser, der havde tjent som grundlag for den oprindelige opførelse af sagsøgerens navn på listerne vedrørende indefrysning af midler, og denne oprindelige opførelse, der fandt sted i 2001, og på den anden side vedtagelsen af retsakterne af juli 2010 til juli 2014.
- 314 Domstolen fandt derfor, at Rådet var forpligtet til at støtte opretholdelsen af sagsøgerens navn på listerne på nyere forhold, som godtgjorde, at risikoen for, at sagsøgeren var involveret i terroraktiviteter, fortsat bestod, idet sådanne forhold kunne hidrøre fra andre kilder end nationale afgørelser vedtaget af kompetente myndigheder (jf. i denne retning appeldommen, præmis 33 og 35-50; jf. ligeledes i denne retning dom af 26.7.2017, Rådet mod LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, præmis 55 og 57-72).
- 315 I retsakterne af juli 2011 til juli 2014 henviste Rådet, ud over til, at de amerikanske og Det Forenede Kongeriges myndigheders afgørelser var opretholdt, til følgende forhold som grundlag for at opretholde sagsøgerens navn på listerne vedrørende indefrysning af midler:
- »[S]iden 1988 har Hamas [herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem] udført og taget ansvar for regelmæssige angreb på israelske mål, herunder kidnapning, knivoverfald og væbnede angreb mod civile og selvmordsbombeangreb mod offentlig transport og på offentlige steder. Hamas iværksatte angreb både i Israel afgrænset af »den grønne linje« og i de besatte områder« (retsakterne af juli 2011 til juli 2014).

- »[D]en 21. september 2005 kidnappede en Hamas-celle en israeler og dræbte ham senere. I en videofilm erklæring hævdede Hamas at have kidnappet manden i et forsøg på at forhandle frigivelse af palæstinensiske fanger, som Israel holder« (retsakterne af juli 2011 til juli 2014).
 - »[M]ilitante Hamas-folk har deltaget i affyring af raketter fra Gaza til det sydlige Israel« (retsakterne af juli 2011 til juli 2014).
 - »[T]idligere har Hamas rekrutteret selvmordsbombere til at begå attentater mod civilpersoner i Israel ved at tilbyde støtte til deres familier« (retsakterne af juli 2011 til juli 2014).
 - »[I] juni 2006 var Hamas (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem) involveret i den operation, der førte til kidnapningen af en israelsk soldat, Gilad Shalit, der fortsat holdes som gidsel« (retsakterne af juli 2011). »Hamas frigav Gilad Shalit efter fem års fangenskab som del af en fangeudvekslingsaftale med Israel den 18. oktober 2011« (retsakterne af juli 2011 til juli 2014).
 - »[D]en 20. august 2011 tog Hamas ansvaret for en affyring af raketter mod Israels sydlige del, der førte til, at to personer i den israelske befolkning blev såret« (retsakterne af juli 2011 til juli 2014).
 - »[D]en 7. april 2011 blev en civilperson dræbt ved et raketangreb begået af Hamas mod en skolebus« (retsakterne af juli 2011 til juli 2014).
 - »[D]en 2. september 2010 blev et køretøj beskudt med maskingevær, hvilket medførte, at to israelere blev såret« (retsakterne af juli 2011 til juli 2014).
 - »[D]en 31. august 2010 blev fire israelske kolonister myrdet af indbyggere i Hebron« (retsakterne af juli 2011 til juli 2014).
 - »[D]en 14. juni 2010 blev en politimand dræbt og to andre såret af en formodet Hamas-celle i højdedragene syd for Hebron« (retsakterne af juli 2011 til juli 2014).
 - »[D]en 26. marts 2010 blev to israelske soldater dræbt i Gazastriben« (retsakterne af juli 2011 til juli 2014).
 - »[D]en 5. januar 2010 blev en ægyptisk grænsevagt dræbt under væbnede sammenstød i den nordlige del af Sinaihalvøen« (retsakterne af juli 2011 til juli 2014).
- 316 Det bemærkes hvad disse forhold angår, at Domstolen har fastslået, at det navnlig påhviler Unionens retsinstanser at efterprøve, om den i artikel 296 TEUF fastsatte begrundelsespligt er overholdt, og dermed om den anførte begrundelse er tilstrækkeligt præcis og konkret (dom af 26.7.2017, Rådet mod LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, præmis 70, efter appel præmis 48).
- 317 Ifølge fast retspraksis skal den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 296 TEUF, klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at den berørte part kan få kendskab til grundlaget for de trufne foranstaltninger, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret (dom af 15.11.2012, Rådet mod Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).
- 318 Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige forhold, da begrundelsens tilstrækkelighed ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (dom af 15.11.2012, Rådet mod Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, præmis 53, og af 14.10.2009, Bank Melli Iran mod Rådet, T-390/08, EU:T:2009:401, præmis 82).

- 319 En retsakt, der er bebyrdende, er navnlig tilstrækkeligt begrundet, når den er truffet under omstændigheder, som er den pågældende bekendt, og således gør det muligt for vedkommende at forstå, hvilke konsekvenser den trufne foranstaltning har for denne (dom af 15.11.2012, Rådet mod Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, præmis 54, og af 14.10.2009, Bank Melli Iran mod Rådet, T-390/08, EU:T:2009:401, præmis 82).
- 320 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at de forhold, hvortil Rådet henviser i retsakterne af juli 2011 til juli 2014, i betragtning af, at de indtraf under kendte omstændigheder, er beskrevet tilstrækkeligt præcis og konkret til, at de kan bestrides af sagsøgeren og prøves af Retten, selv om det eksakte sted, hvor de indtraf, ikke angives.
- 321 Endvidere kan det anses for godtgjort, at der er en forbindelse mellem de nævnte forhold og Hamas eller Hamas-Izz al-Din al-Qassem, eftersom det fremgår af teksten forud for opregningen af dem, at de skal tilregnes »Hamas (herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem)«.
- 322 De eneste undtagelser herfra er de forhold, hvortil der henvises i første, tredje og fjerde led i præmis 315 ovenfor, og som ikke er daterede, hvorfor det var vanskeligt for sagsøgeren at bestride dem og for Retten at foretage den af Domstolen krævede prøvelse, idet tidspunktet er af væsentlig betydning for identifikationen af specifikke handlinger.
- 323 Angivelsen af de øvrige forhold ud over dem, hvortil der henvises i første, tredje og fjerde led i præmis 315 ovenfor, udgør imidlertid en selvstændig og tilstrækkelig begrundelse for retsakterne af juli 2011 til juli 2014.
- 324 Om end de forhold blandt de ovennævnte, som indtraf i 2005 og 2006, kan anses for at være af ældre dato, gælder dette ikke de forhold af 2010, hvortil der henvises i retsakterne af juli 2011, og de forhold af 2010 og 2011, hvortil der henvises i retsakterne af december 2011 til juli 2014.
- 325 Det sjette og det andet anbringende må derfor forkastes, i den udstrækning de vedrører tilsidesættelse af begrundelsespligten.

3. Det andet anbringende, for så vidt som det vedrører en fejl vedrørende den materielle rigtighed af de faktiske omstændigheder

- 326 I det supplerende indlæg har sagsøgeren gjort gældende, at det påhviler Rådet at bevise den materielle rigtighed af de forhold, hvortil der henvises i retsakterne af juli 2011 til juli 2014, og som opregnes i præmis 315 ovenfor. Dette er imidlertid ikke sket i det foreliggende tilfælde. Forskellige handlinger tilregnes Hamas-aktivister, uden at det oplyses, hvorledes det er blevet fastslået, at der var tale om sådanne. Endvidere kan de pågældende forhold ikke begrunde, at der træffes restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren.
- 327 Mere specifikt har sagsøgeren bestridt forholdet af 5. januar 2010 med den begrundelse, at Hamas kun greb ind for at opretholde ordenen efter embedsmandens død, og forholdet af 14. juni 2010, der er tilregnet en »formodet« Hamas-celle, med den begrundelse, at denne antagelse er utilstrækkelig.
- 328 Under retsmødet bekræftede sagsøgerens advokat, at Hamas bestrider samtlige de forhold, hvortil Rådet henviser i retsakterne af juli 2011 til juli 2014, og som gengives i præmis 315 ovenfor.
- 329 Som svar på et spørgsmål stillet af Retten som en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse har Rådet fremlagt en række artikler og publikationer med henblik på at godtgøre rigtigheden af de forhold, hvortil der henvises i præmis 315 ovenfor, og af den omstændighed, at de tilregnes Hamas eller Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

- 330 Hvad dette angår bemærkes, at Domstolen har fastslået, at det i efterfølgende afgørelser vedrørende indefrysning af midler påhviler Retten at efterprøve, ud over om begrundelsespligten er overholdt – hvilket spørgsmål var omhandlet i det foregående anbringende – om begrundelsen er understøttet (dom af 26.7.2017, Rådet mod LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, præmis 70, og appeldommens præmis 48).
- 331 Domstolen har ligeledes fastslået, at den berørte person eller enhed i forbindelse med det søgsmål, vedkommende anlægger til prøvelse af sin opførelse på de omtvistede lister, kan bestride samtlige de forhold, hvorpå Rådet støtter sig med henblik på at godtgøre, at risikoen for den pågældendes involvering i terroraktiviteter fortsat består, uafhængigt af spørgsmålet om, hvorvidt disse forhold hidrører fra en national afgørelse truffet af en kompetent myndighed eller fra andre kilder (dom af 26.7.2017, Rådet mod LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, præmis 71, og appeldommens præmis 49).
- 332 Domstolen har tilføjet, at det i tilfælde af indsigelse tilkommer Rådet at godtgøre, at de påståede omstændigheder er velbegrundede, og Unionens retsinstanser at efterprøve den materielle rigtighed heraf (dom af 26.7.2017, Rådet mod LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, præmis 71, og appeldommens præmis 49).
- 333 Det bemærkes i denne forbindelse, at når en part bestrider beviser fremlagt af den anden part, skal førstnævnte part opfylde to kumulative betingelser.
- 334 For det første må anfægtelsen ikke være generel, men skal være konkret og underbygget (jf. i denne retning dom af 16.9.2013, Duravit m.fl. mod Kommissionen, T-364/10, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:477, præmis 55).
- 335 For det andet skal anfægtelsen af den materielle rigtighed være angivet klart i det første processkrift vedrørende den anfægtede retsakt (jf. i denne retning dom af 22.4.2015, Tomana m.fl. mod Rådet og Kommissionen, T-190/12, EU:T:2015:222, præmis 261). Dette indebærer i det foreliggende tilfælde, at kun de anfægtelser, der findes i det supplerende indlæg og de efterfølgende anmodninger om tilpasning af stævningen, kan tages i betragtning. De pågældende indlæg udgør nemlig de første processkrifter, hvori sagsøgeren har fremsat sine anbringender vedrørende retsakterne af juli 2011 til juli 2014.
- 336 I det foreliggende tilfælde er det af de forhold, hvortil der henvises i præmis 315 ovenfor, kun de klagepunkter, som sagsøgeren har fremført mod forholdene af 5. januar og 14. juni 2010, der opfylder disse to betingelser.
- 337 Anfægtelserne er imidlertid uvirksomme, for selv hvis der er grundlag for dem, er de øvrige handlinger, hvortil Rådet henviser i retsakterne af juli 2010 til juli 2014, tilstrækkelige til at begrunde, at der fortsat er risiko for, at sagsøgeren medvirker til terrorhandlinger. Af de forhold, der opregnes i præmis 315 ovenfor, gælder dette således navnlig dem, som er dateret den 26. marts 2010, den 31. august 2010, den 7. april 2011 og den 20. august 2011.
- 338 Disse forhold er desuden tilstrækkeligt nye til at begrunde de retsakter, som blev vedtaget i perioden juli 2011 til juli 2014.
- 339 Med hensyn til det forhold, at de ikke klart er blevet tilregnet enten Hamas eller Hamas-Izz al-Din al-Qassem, er argumentet ligeledes uvirksomt, eftersom de to enheder – således som det fremgår af præmis 292-297 ovenfor – på dette trin skal anses for at udgøre en og samme organisation ved anvendelsen af bestemmelserne om bekæmpelse af terrorisme.
- 340 Det andet anbringende må derfor forkastes, for så vidt som det vedrører en fejl vedrørende den materielle rigtighed af de faktiske omstændigheder.

4. Det tredje anbringende om, at det er en fejlagtig vurdering, at sagsøgeren er en terrororganisation

341 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet i forbindelse med vedtagelsen af retsakterne af juli 2011 til juli 2014 begik en fejl, da det vurderede, at sagsøgeren er en terrororganisation. Sagsøgeren finder, at det er omfattet af Rettens kompetence at efterprøve Rådets kvalifikation af forhold, hvortil det har henvist som terrorhandlinger, og at denne efterprøvelse skal foretages for så vidt angår såvel de forhold, hvortil kun Rådet har henvist, som dem, hvortil der henvises i afgørelserne fra kompetente myndigheder.

a) Afgørelserne fra kompetente myndigheder

342 Med hensyn til de forhold, hvortil der henvises i afgørelserne fra kompetente myndigheder, skal Retten ifølge sagsøgeren efterprøve, om den foretagne kvalifikation bygger på den definition af terrorisme, der findes i fælles holdning 2001/931. En sådan efterprøvelse kan ikke finde sted i det foreliggende tilfælde, da Rådet ikke har fremlagt oplysninger vedrørende dette punkt.

343 Henset til prøvelsen af det første anbringende skal dette led kun behandles, for så vidt som det vedrører Home Secretarys afgørelse.

344 Eftersom det ved prøvelsen af det første og det sjette anbringende blev fastslået, at det ikke er nødvendigt, at de beviser og indicier, som ligger til grund for denne afgørelse, angives i begrundelsen for retsakterne af juli 2011 til juli 2014, kan det ikke kræves, at Rådet efterprøver den nationale myndigheds kvalifikation af de pågældende forhold og oplyser resultatet af efterprøvelsen i retsakterne.

345 I den foreliggende sag gælder dette så meget desto mere, som afgørelsen hidrører fra en medlemsstat, for hvilken der ved artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 og artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 er indført en særlig form for samarbejde med Rådet, der for denne institution indebærer en forpligtelse til i videst muligt omfang at henholde sig til den kompetente nationale myndigheds skøn (dom af 23.10.2008, People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet, T-256/07, EU:T:2008:461, præmis 133, og af 4.12.2008, People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet, T-284/08, EU:T:2008:550, præmis 53).

b) De forhold, som Rådet har påberåbt sig selvstændigt

346 I begrundelsen for retsakterne af juli 2011 til juli 2014 kvalificerede Rådet de forhold, hvortil der henvises i præmis 315 ovenfor, som terrorhandlinger som omhandlet i artikel 1, stk. 3, nr. iii), litra a), b), c), d), f) og g), i fælles holdning 2001/931, der tilsigter at opnå de formål, som angives i den fælles holdnings artikel 1, stk. 3, nr. i), ii) og iii).

347 Sagsøgeren finder for det første, at denne kvalifikation er for generel og for upræcis.

348 Dette argument kan ikke tiltrædes, eftersom begrundelsen, henset til de omhandlede bestemmelser, selv om den er kortfattet, er tilstrækkeligt klar til, at sagsøgeren kan forstå grundene til, at sagsøgerens navn blev opretholdt på de omtvistede lister af juli 2011 til juli 2014, og anfægte grundlaget for kvalifikationen, hvilket sagsøgeren i øvrigt har gjort i den følgende del af anbringendet.

349 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at Rådet begik en fejl ved at kvalificere de omhandlede forhold som terrorhandlinger. Indledningsvis burde den omstændighed, at forholdene alle fandt sted inden for rammerne af den af Israel førte besættelseskrig i Palæstina, efter sagsøgerens opfattelse have foranlediget Rådet til ikke at kvalificere dem således for så vidt angår sagsøgeren. Selv hvis, endvidere, forholdene var påvist, ville dette ikke indebære, at de var blevet begået med de af Rådet angivne formål for øje, som angives i artikel 1, stk. 3, nr. 1), ii) og iii), i fælles holdning 2001/931.

- 350 Disse to argumenter vedrører spørgsmålet om, hvorvidt Rådet ved kvalificeringen af de forhold, hvortil der henvises i præmis 315 ovenfor, skulle have taget hensyn til, at den israelsk-palæstinensiske konflikt var omfattet af de regler, der gælder for væbnede konflikter.
- 351 Hvad dette angår bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at den omstændighed, at der foreligger en væbnet konflikt i den humanitære folkerets forstand, ikke udelukker, at de EU-retlige bestemmelser om forebyggelse af terrorisme, såsom fælles holdning 2001/931 og forordning nr. 2580/2001, anvendes på eventuelle terrorhandlinger, der begås i en sådan sammenhæng (dom af 16.10.2014, LTTE mod Rådet, T-208/11 og T-508/11, EU:T:2014:885, præmis 57; jf. ligeledes i denne retning dom af 14.3.2017, A m.fl., C-158/14, EU:C:2017:202, præmis 95-98).
- 352 For det første foretages der nemlig i fælles holdning 2001/931 ikke nogen sondring for så vidt angår holdningens anvendelsesområde i forhold til, om den pågældende handling er begået inden for rammerne af en væbnet konflikt i den humanitære folkerets forstand eller ej. For det andet er Unionens og dens medlemsstaters mål at bekæmpe terrorisme, uanset de former, den måtte antage, i overensstemmelse med målene i den gældende folkeret (dom af 16.10.2014, LTTE mod Rådet, T-208/11 og T-508/11, EU:T:2014:885, præmis 58).
- 353 Rådet har bl.a. vedtaget fælles holdning 2001/931 og derpå, i overensstemmelse med den fælles holdning, forordning nr. 2580/2001 for på EU-plan at gennemføre Sikkerhedsrådets resolution 1373 (2001) (jf. præmis 1 ovenfor), hvori Sikkerhedsrådet »understreger nødvendigheden af at bekæmpe trusler mod international fred og sikkerhed forårsaget af terrorhandlinger i overensstemmelse med De Forenede Nationers Pagt« og »anerkender nødvendigheden af, at staterne supplerer det internationale samarbejde ved på deres område og med alle lovlige midler at træffe yderligere foranstaltninger til at forebygge og forhindre finansiering og forberedelse af terrorhandlinger« (jf. femte til syvende betragtning til den fælles holdning og tredje, femte og sjette betragtning til forordningen) (dom af 16.10.2014, LTTE mod Rådet, T-208/11 og T-508/11, EU:T:2014:885, præmis 59).
- 354 Det tredje anbringende må følgelig forkastes.

5. Det fjerde anbringende om utilstrækkelig hensyntagen til, at situationen havde udviklet sig på grund af den tid, der var gået

- 355 Sagsøgeren har foreholdt Rådet, at det i retsakterne af juli 2011 til juli 2014 ikke tog tilstrækkeligt hensyn til, at situationen havde udviklet sig på grund af den tid, der var gået. Ifølge sagsøgeren skulle Rådet have undersøgt de nationale afgørelser inden for rammerne af procedurerne i forbindelse med fornyet gennemgang af listerne, og kontrolleret, at de var baseret på seriøse og troværdige beviser eller indicier, og at de påtalte forhold stadig skulle kvalificeres som terrorhandlinger som omhandlet i fælles holdning 2001/931.
- 356 Henset til prøvelsen af det første anbringende skal kun Home Secretarys afgørelse tages i betragtning ved prøvelsen af det fjerde anbringende.
- 357 Hvad dette angår bemærkes, at Domstolen i dom af 26. juli 2017, Rådet mod LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583, præmis 51, og appeldommens præmis 29), fastslog, at Rådet i forbindelse med en fornyet gennemgang i henhold til artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931 kan opretholde den pågældende persons eller enheds navn på listerne vedrørende indefrysning af midler, hvis det konkluderer, at risikoen for, at personen eller enheden er involveret i terrorhandlinger, som begrundede den oprindelige opførelse af dennes navn på listerne, fortsat foreligger.
- 358 I de samme domme tilføjede Domstolen, at der i forbindelse med kontrollen af, om risikoen for, at den pågældende person eller enhed er involveret i terroraktiviteter, fortsat foreligger, skal tages behørigt hensyn til, hvad der videre skal foretages med hensyn til den nationale afgørelse, der har tjent som

grundlag for den oprindelige opførelse af personens eller enhedens navn på den omtvistede liste, navnlig om den nationale afgørelse er blevet ophævet eller trukket tilbage som følge af nye faktiske omstændigheder eller forhold eller som følge af, at den kompetente nationale myndigheds vurdering har ændret sig (dom af 26.7.2017, Rådet mod LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, præmis 52, og appeldommens præmis 30).

359 I det foreliggende tilfælde fremgår det af retsakterne af juli 2011 til juli 2014, at Rådet overholdt den af Domstolen fastsatte fremgangsmåde, idet det anførte, at Home Secretarys afgørelse fortsat var gældende.

360 Det følger hverken af de af Domstolen afsagte domme, hvortil der henvises i præmis 357 og 358 ovenfor, eller af artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931, at Rådet i afgørelser vedrørende indefrysning af midler skal angive, hvorledes en fornyet gennemgang af en afgørelse truffet af en kompetent myndighed er blevet foretaget.

361 Eftersom det, endvidere, er blevet fastslået, at Rådet i sine afgørelser hverken er forpligtet til at angive, hvilke forhold der ligger til grund for de kompetente myndigheders afgørelser, og som har begrundet opførelsen af sagsøgerens navn på listerne (jf. præmis 304-309 ovenfor), eller til at efterprøve kvalifikationen af forholdene som terrorhandlinger som omhandlet i fælles holdning 2001/931 (jf. præmis 344 og 345 ovenfor), kan det ikke pålægges det at angive, hvilke forhold der har ligget til grund for afgørelserne i forbindelse med en fornyet gennemgang, eller at efterprøve kvalifikationen af dem.

362 Endelig var angivelsen af, at de kompetente myndigheders afgørelser fortsat var gældende, tilstrækkelig til, at sagsøgeren kunne anfægte den, og til, at Unionens instanser kunne udøve deres prøvelsesret, og begrundelsespligten blev følgelig overholdt.

363 På denne baggrund må det fastslås, at Rådet, i modsætning til hvad sagsøgeren har hævdet, i retsakterne af juli 2011 til juli 2014 tog behørigt hensyn til, hvad der videre måtte være blevet foretaget med hensyn til den nationale afgørelse, som havde dannet grundlag for den oprindelige opførelse af sagsøgerens navn på listerne vedrørende indefrysning af midler, og at retsakterne er tilstrækkeligt begrundet i denne henseende.

364 Det fjerde anbringende må derfor forkastes.

6. Det femte anbringende om tilsidesættelse af princippet om ikke-indblanding

365 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet ved at vedtage retsakterne af juli 2011 til juli 2014 tilsidesatte princippet om ikke-indblanding, der fremgår af artikel 2 i De Forenede Nationers pagt, og som udgør et jus cogens-princip, der følger af staternes suveræne ligestilling i folkeretten, og som indeholder et forbud mod, at såvel en stat som en stats regering kan anses for en terrorenhed.

366 Sagsøgeren er imidlertid ikke kun en ikke-statslig organisation, og er i endnu mindre grad en uformel bevægelse, men er en lovlige politisk bevægelse, som har vundet valg i Palæstina, og som udgør det centrale element af den palæstinensiske regering. Da Hamas er blevet foranlediget til at varetage funktioner, som er mere vidtgående end dem, der udøves af et almindeligt politisk parti, er organisationens handlinger i Gaza i realiteten sammenlignelige med en statslig myndigheds handlinger og kan derfor ikke forfølges inden for rammerne af foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme. Sagsøgeren er den eneste af de personer og enheder, hvis navne er opført på de omtvistede lister af juli 2011 til juli 2014, der befinder sig i en sådan situation.

- 367 Hvad dette angår bemærkes, at princippet om ikke-indblanding, som er et princip i folkeretlig sædvaneret, der også benævnes princippet om ikke-indgriben, vedrører enhver suveræn stats ret til at varetage sine anliggender uden indblanding udefra og er en naturlig følge af princippet om staternes suveræne ligeberettigelse.
- 368 Således som Rådet har påpeget, er dette folkeretlige princip blevet fastsat til fordel for suveræne stater, ikke til fordel for grupper eller bevægelser (jf. dom af 16.10.2014, LTTE mod Rådet, T-208/11 og T-508/11, EU:T:2014:885, præmis 69 og den deri nævnte retspraksis).
- 369 Da Hamas hverken udgør en stat eller en regering, er sagsøgeren ikke omfattet af princippet om ikke-indblanding.
- 370 Det femte anbringende må derfor forkastes.

7. Det syvende anbringende om tilsidesættelse af princippet om sagsøgers ret til forsvar og af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse

- 371 Det syvende anbringende omfatter to led.

a) Det første led

- 372 Inden for rammerne af det syvende anbringendes første led har sagsøgeren for det tilfælde, at Retten ved prøvelsen af det første anbringende afgør, at de processuelle rettigheder er tilstrækkeligt beskyttet inden for rammerne af de amerikanske procedurer, og at De Forenede Staters regering følgelig kan betragtes som en kompetent myndighed som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931, gjort gældende, at sagsøgerens ret til forsvar og til en effektiv domstolsbeskyttelse i det foreliggende tilfælde blev tilsidesat under den amerikanske del af proceduren, dvs. den del, som førte til vedtagelsen af de amerikanske afgørelser vedrørende sagsøgeren. Retsakterne af juli 2011 til juli 2014 skal følgelig annulleres på grund af tilsidesættelse af princippet om sagsøgers ret til forsvar og princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse.
- 373 Det er ufornuddent at prøve det syvende anbringendes første led, eftersom det er subsidiært i forhold til det første anbringende, der er blevet taget til følge for så vidt angår de amerikanske afgørelser.

b) Det andet led

- 374 Inden for rammerne af det syvende anbringendes andet led har sagsøgeren gjort gældende, at princippet om ret til forsvar blev tilsidesat under den europæiske del af den procedure, der førte til vedtagelsen af retsakterne af juli 2011 til juli 2014, af to grunde.
- 375 For det første har sagsøgeren foreholdt Rådet, at det ikke forelagde sagsøgeren de seriøse beviser eller indicier, som dannede grundlag for de afgørelser truffet af kompetente myndigheder, hvorpå Rådet baserede sig.
- 376 Henset til prøvelsen af det første anbringende skal denne argumentation kun behandles, for så vidt som den vedrører Home Secretarys afgørelse.
- 377 Det skal følgelig prøves, om Rådet skulle have forelagt sagsøgeren denne afgørelse.

- 378 Hvad dette angår følger det ifølge retspraksis af artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 og begrundelsespligten i henhold til artikel 296 TEUF, at Rådet i sine retsakter skal angive præcise oplysninger eller forhold i sagen, som viser, at der er truffet en afgørelse af en kompetent national myndighed over for de berørte parter (jf. i denne retning dom af 12.12.2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran mod Rådet, T-228/02, EU:T:2006:384, præmis 120).
- 379 Når Rådet derimod har fremlagt tilstrækkeligt præcise oplysninger, der gør det muligt for den berørte part at gøre sine synspunkter gældende på hensigtsmæssig måde vedrørende de forhold, som Rådet lægger parten til last, indebærer princippet om iagttagelse af retten til forsvar ikke, at det er forpligtet til uopfordret at give aktindsigt i dokumenterne i dets sagsakter.
- 380 Rådet er kun efter begæring fra den berørte part forpligtet til at give aktindsigt i alle ikke-fortrolige administrative dokumenter vedrørende den omhandlede foranstaltning (jf. i denne retning dom af 16.11.2011, Bank Melli Iran mod Rådet, C-548/09 P, EU:C:2011:735, præmis 92, af 15.11.2012, Rådet mod Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, præmis 87, og af 28.7.2016, Tomana m.fl. mod Rådet og Kommissionen, C-330/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:601, præmis 66 og den deri nævnte retspraksis).
- 381 I det foreliggende tilfælde henviste Rådet i den begrundelse, som blev meddelt sagsøgeren, til Home Secretarys afgørelse.
- 382 Det må udledes af denne omstændighed, at sagsøgeren rådede over tilstrækkeligt præcise oplysninger som omhandlet i den retspraksis, hvortil der henvises i præmis 378 ovenfor.
- 383 Hvis sagsøgeren på denne baggrund ønskede at råde over Home Secretarys afgørelse, påhvilede det i henhold til ovennævnte retspraksis sagsøgeren at anmode Rådet om at få den udleveret, hvilket sagsøgeren undlod.
- 384 Hvad for det andet angår de forhold, som Rådet selvstændigt lagde sagsøgeren til last, har denne foreholdt Rådet, at det ikke meddelte sagsøgeren de oplysninger, det rådede over, før det vedtog retsakterne af juli 2011 til juli 2014. Sagsøgeren kunne følgelig ikke fremsætte sine bemærkninger til oplysningerne.
- 385 Hvad dette angår bemærkes som tidligere nævnt, at de oplysninger i sagsakterne, som Rådet har lagt til grund for opretholdelsen af en persons eller en enheds navn på listerne vedrørende indefrysning af midler, kun skal meddeles den pågældende person eller enhed forud for afgørelsen om opretholdelse, hvis de er nye i forhold til dem, som var indeholdt i begrundelsen for de foregående retsakter (jf. præmis 167 ovenfor).
- 386 Af retsakterne af juli 2011 til juli 2014 indeholdt kun begrundelserne for retsakterne af juli 2011 og december 2011 ændringer i forhold til begrundelserne for de foregående retsakter.
- 387 Udkastene til de pågældende begrundelser blev imidlertid meddelt sagsøgerens advokat ved skrivelser af 30. maj og 15. november 2011, dvs. forud for vedtagelsen af retsakterne af juli og december 2011.
- 388 I modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende, havde Rådet ikke pligt til at vedlægge begrundelserne de beviser, som det var i besiddelse af. Hvis sagsøgeren ønskede at få beviserne forelagt, skulle denne i henhold til den retspraksis, hvortil der henvises i præmis 380 ovenfor, anmode Rådet derom, hvilket sagsøgeren ikke gjorde.
- 389 Endvidere kan Rådet af de grunde, der angives i præmis 214 og 215 ovenfor, heller ikke foreholdes at have sendt disse udkast til begrundelser til sagsøgerens advokat.
- 390 Af de ovennævnte grunde må det andet led og dermed det syvende anbringende således forkastes.

8. Det ottende anbringende om krænkelse af ejendomsretten

- 391 Sagsøgeren har gjort gældende, at den indefrysning af midler, der fastsættes ved retsakterne af juli 2011 til juli 2014, udgør et indgreb i sagsøgerens ejendomsret, som er uberettiget, eftersom retsakterne er ulovlige af de grunde, der er angivet i de foregående anbringender. De skal derfor annulleres på grund af krænkelse af ejendomsretten.
- 392 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt dette anbringende.
- 393 Det følger ikke af prøvelsen af de foregående anbringender, at retsakterne af juli 2011 til juli 2014 er ulovlige. Ejendomsretten kan derfor ikke anses for krænkelse af denne grund.
- 394 Retsakterne af juli 2011 til juli 2014 kan af de grunde, der blev angivet inden for rammerne af prøvelsen af det fjerde anbringende vedrørende retsakterne af juli 2010 (jf. præmis 184-192 ovenfor), heller ikke anses for at krænke sagsøgerens ejendomsret.
- 395 Det ottende anbringende må derfor forkastes.

9. Konklusion

- 396 Det følger af det ovenstående i det hele, at Rådet må frifindes, i den udstrækning søgsmålet vedrører retsakterne af juli 2011 til juli 2014.
- 397 Rådet må derfor frifindes i det hele.

V. Sagsomkostninger

- 398 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 399 Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges denne at bære sine egne omkostninger og betale de af Rådet afholdte omkostninger i overensstemmelse med sidstnævntes påstand herom.
- 400 Endvidere bærer institutioner, der er indtrådt i en sag, i henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, deres egne omkostninger.
- 401 Følgelig bærer Den Franske Republik og Kommissionen hver deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser
udtaler og bestemmer

RET TEN (Første Udvidede Afdeling):

- 1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.**
- 2) Hamas bærer sine egne omkostninger og betaler de af Rådet afholdte omkostninger.**
- 3) Den Franske Republik og Europa-Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger.**

Pelikánová

Valančius

Nihoul

Svenningsen

Öberg

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. december 2018.

Underskrifter

Indhold

I. Tvistens baggrund og faktiske omstændigheder indtruffet efter indbringelsen af det foreliggende søgsmål	3
A. De Forenede Nationers Sikkerhedsråds resolution 1373 (2001)	3
B. EU-retten	3
C. De anfægtede retsakter	4
1. Retsakter af juli 2010	4
2. Retsakter af januar 2011	5
3. Retsakter af juli 2011	6
4. Retsakter af december 2011	7
5. Retsakter af juli 2012	8
6. Retsakter af december 2012	8
7. Retsakter af juli 2013	9
8. Retsakter af februar 2014.....	9
9. Retsakter af juli 2014	10
10. Retsakter af august 2017	10
II. Retsforhandlinger og parternes påstande før hjemvisningen	11
III. Retsforhandlinger og parternes påstande efter hjemvisningen	15
IV. Retlige bemærkninger	16
A. Indledende betragtninger om søgsmålets genstand og om rækkevidden af og formaliteten med hensyn til sagsøgerens bemærkninger af 28. juni 2012	16
1. Anmodningerne om tilpasning af påstandene vedrørende retsakterne af juli 2010 til juli 2014	16
2. Formaliteten med hensyn til påstanden om annullation af bekendtgørelsen af juli 2010.....	17
3. Rækkevidden af og formaliteten med hensyn til sagsøgerens bemærkninger af 28. juni 1982	17
4. Anmodningen om tilpasning af påstandene vedrørende retsakterne af august 2017	18
B. Påstanden om annullation af retsakterne af juli 2010	19
1. Det første anbringende om et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til, om sagsøgeren kan være omfattet af foranstaltningerne vedrørende indefrysning af midler	19

2.	Det andet anbringende om tilsidesættelse af retten til forsvar	20
3.	Det tredje anbringende om krænkelse af ejendomsretten	23
4.	Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten	24
5.	Konklusion	25
C.	Påstanden om annullation af retsakterne af januar 2011	25
1.	Det første anbringende om et åbenbart urigtigt skøn	25
2.	Det andet anbringende om tilsidesættelse af princippet om iagttagelse af retten til forsvar ..	26
3.	Det tredje anbringende om krænkelse af ejendomsretten	26
4.	Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten	27
5.	Konklusion	27
D.	Påstanden om annullation af retsakterne af juli 2011 til juli 2014	27
1.	Det første anbringende om tilsidesættelse af artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931	28
a)	Udpegningen af de organisationer, som er omfattet af Det Forenede Kongeriges og de amerikanske myndigheders afgørelser	28
b)	De kritikpunkter, der særligt vedrører de amerikanske myndigheders afgørelser	29
c)	De klagepunkter, der både vedrører de amerikanske myndigheders og Det Forenede Kongeriges myndigheders afgørelser	31
1)	Den fortrinsstilling, der skal gives judicielle myndigheder	31
2)	Det forhold, at Home Secretarys afgørelse består i en opførelse på lister af terrororganisationer	32
3)	Den manglende angivelse af, hvilke seriøse og troværdige beviser eller indicier der danner grundlag for Home Secretarys afgørelse	34
d)	Konklusion	35
2.	Det sjette anbringende og det andet anbringende, for så vidt som dette vedrører tilsidesættelse af begrundelsespligten	36
a)	De af de kompetente myndigheder truffne afgørelser	36
b)	De forhold, som Rådet påberåbte sig selvstændigt	37
3.	Det andet anbringende, for så vidt som det vedrører en fejl vedrørende den materielle rigtighed af de faktiske omstændigheder	39
4.	Det tredje anbringende om, at det er en fejlagtig vurdering, at sagsøgeren er en terrororganisation	41
a)	Afgørelserne fra kompetente myndigheder	41

b) De forhold, som Rådet har påberåbt sig selvstændigt	41
5. Det fjerde anbringende om utilstrækkelig hensyntagen til, at situationen havde udviklet sig på grund af den tid, der var gået	42
6. Det femte anbringende om tilsidesættelse af princippet om ikke-indblanding	43
7. Det syvende anbringende om tilsidesættelse af princippet om sagsøgers ret til forsvar og af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse	44
a) Det første led	44
b) Det andet led	44
8. Det ottende anbringende om krænkelse af ejendomsretten	46
9. Konklusion	46
V. Sagsomkostninger	46

i — I slutningen af dokumentet er navnet på justissekretæren og afdelingsformanden er slettet og erstattet af ordet »Underskrifter«.